

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

POLITIKA IR DZĪVE

Saruna ar mācītāju, bijušo iekšlietu ministru Ēriku Jēkabsonu

NEDRĪKSTAM ĻAUTIES EIFORIJAI

DDD: Šajās dienās aprit 25 gadi kopš 1991. gada janvāra barikādēm. Divdesmit piecus gadus Latvija ir it kā brīva un neatkarīga valsts. Vai, jūsuprāt, šajos gados ir izdarīts viss, lai mēs varētu lepoties ar savu tautu un valsti?

Ēriks Jēkabsons: Esmu pārliecināts, ka tas, ka esam atguvuši neatkarību, ir milzīgs panākums. Tas bija Dievišķais spēks un pašas latviešu tautas griba un alkas pēc brīvības. Ne tikai Vizija, iekšējās gaidas, ilgas un sapņi, bet arī ticība saviem spēkiem, un ticībā balstīta rīcība. Taču jau diezgan drīz pēc neatkarības atgūšanas arī rietumu valstu politologi runāja par tā saucamo izdegšanas sindromu Austrumeiropas valstīs un nācējās, kas atguva savu neatkarību.

Uzreiz pēc neatkarības atgūšanas bija pacēlums, taču jau pēc pāris gadiem bija milzīga vilšanās, jo izrādījās, ka neatkarība nav kaut kāds abstrakts gloriificēts labklājības stāvoklis – parādījās tādi jēdzieni kā korupcija, kolaboracionisms, nodevība, vērtību trūkums, morālā degradācija, valsts izzagšana utt., un neapstiprinājās sauklis

“Kaut pastalās, bet brīvā Latvijā”. Pastalās jau brīvība tika saņemta, bet pēc pavisam neilga laika visi bez iebildumiem pieņēma, ka sabiedrībā, tālaika valdībā un politisko kustību vidē notika šķelšanās un dažādas domstarpības. Paralēli darbojās arī Krievijas spēcīgā ietekmētā neatkarīgās Latvijas identitāti un paturēt savu ietekmi.

Atbildot uz jautājumu, varu teikt, ka no vienas puses varam būt priecīgi un pateicīgi, ka mums ir politiski *de jure* neatkarīga Latvija, bet, vai valsts un nācija ir patiešām brīva, tas ir cits jautājums. Es domāju, ka noteikti nav. Iznīcības briesmas, draudi, ka Latvija varētu zaudēt savu neatkarību, pastāv – un ne jau tikai Krievijas militārā vai kāda Āfrikas vandāļu, vai cita apdraudējuma dēļ, bet tādēļ, ka mums trūkst spēcīgu politisko līderu, tauta izmirst, izceļo un daļēji degradējas u.tml. Pat lielākas valstis nekā Latvija ir tikušas tādējādi apdraudētas. **Sobrid absolūti nav laika ļauties tādai eiforijai, ka viss ir kārtībā, ka ir tikai tādās nenozīmīgas lokālas politiskas ķildas.**

DDD: Daudzi intervijās laikrakstam “DDD” ir atzinuši, ka latviešu tauta ir īpaši apdraudēta, jo mums nav spēcīga nacionālās

Valstiskums jau nebalstās tikai uz *de jure*, uz preambulām, satversmēm, konstitūcijām – ja nav pašas dzīvās tautas, ja nav līderi, ja nav cīnītāju, patriotu, ja nav patriotisma kā tāda, tad ir tā, kā tagad.

ideoloģijas pamata. Kā lielākie draudi bēgļu masveida ieplūšanai tiek minēti tieši ienācēju spēcīgā reliģiskā pārliecība, vienotas

vērtības. Kādēļ, jūsuprāt, latviešu tautai nav vienotas nācijas izjūtas?

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

VAIRĀK DOMĀT par savu bērnu nākotni!

Saruna ar Igaunijas partijas “Rahva Ühtsuse Erakond” Tartu nodaļas valdes locekli Ārne Ambosu

3. lpp.

99,5% RĪDZINIEKU NOBALSO PRET IMIGRANTIEM

3. lpp.

LABA un ĻAUNA sapratne nav manis noteikta

Saruna ar Mikroķirurģijas centra vadītāju, mikroķirurgu Dr.med. Mārtiņu Kapicki

5. lpp.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

8. lpp.

“CIONAS GUDRO PROTOKOLI” IR PĀRBAUDĀMI

Saruna ar Lietuvas Tautas savienības pārstāvi Mindaugu Gervaldū

AR “300 SPARTIEŠIEM” IR PAR MAZ

DDD: Nav noslēpums, ka Baltijas valstīs šobrīd apdraud jauns imigrācijas vilnis. Vēl neesam atrisinājuši dekolonizācijas jautājumu, kad šurp tiek sūtīti jauni svešautieši ar pilnīgi citādu dzīves uztveri un mentalitāti. Masu imigrācija neizskatās stihiska, bet gan labi organizēta – jūsuprāt, kas organizē imigrantu ieplūšanu Eiropā?

Mindaugs Gervalds: Manuprāt, to organizē tie, kuriem “svētajās grāmatās” ir ierakstīts, ka viņiem ir jāpārvalda pasaule. Viegļāk ir pārvaldīt biorobotu masu nekā tautas, kurām ir sava kultūra, tradīcijas. Tādēļ jautājums ir par nacionālismu. Ja tautai ir sava nacionālā elite, tā attīsta un aizsargā tautu, bet, ja ir patērētājsabiedrības masa, tā kļūst vadāma un ietekmējama no malas.

Turpinājums 2. lpp.

Grāmatnīcās “Jānis Roze” līdz 14. februārim notiek akcija, kurā daļai apgāda “Vieda” grāmatām tikai trīs cenas – €1, €2 un €3. Laipni lūgti grāmatnīcās “JĀNIS ROZE”!

BOĻŠEVIKIEM – proletariāts; LIBERĀĻIEM – pilsoniskā sabiedrība

A.V. Gremze

Lai gan tikai sešus patiesi laimīgus gadus no sava garā mūža esmu nodzīvojis patiesām brīvā un neatkarīgā Latvijas valstī, tie uz mani ir atstājuši neizdzēšamas pēdas visā mūža garumā, ko savā sirdī esmu glabājis kā vislielāko dārgumu, kam nav nekādu pazīmju materiālajā izteiksmē.

Var šodien man skaidrot katrs pēc savas izpratnes un sirdsapziņas ko vien grib – ka tagad ir citi laiki, citas prasības, pavisam citi cilvēki utt. Piekrist varu tikai pēdējām – ir pavisam citi cilvēki. Bet tajā pašā laikā garīgās pamatvērtības nav zudušas, tās tikai uz kādu laiku ir vārdarbigi apspiestas ar mums, latviešiem, pilnīgi svešām ideoloģijām un izpratni par morāli.

Par to, ka pamatvērtībām nepiemīt īpašība iziet no modes, lielākajai daļai tagadējās paaudzes, šķiet, nav ne jausmas. Valda tikai viens princips – būt tādām pašām kā visi pārējie. Boļševiki to sauca par proletariātu, liberāļi – par pilsonisko sabiedrību. Neatrasties šīs sabiedrības vidū nozīmē nokļūt izolācijā no pārējiem – tas ir labākajā gadījumā. Sliktākajā – kļūt viņu acīs par ekstrēmistu, separatistu, fašistu, pat teroristu vai naida kurinātāju, turklāt vēl par vientuļnieku starp saviem darbībasbiedriem vai ģimenē.

Atceroties pirmskara Latviju, un visas sirds izjūtu to, kas mums, latviešiem, lai izdzīvotu, ir nepieciešams kā aksioma – tā ir okupācijas seku likvidācija ar visu tajā ietvertu. Un nav šajā jautājumā iespējami nekādi kompromisi, to ir pierādījuši jau bēdīgi slavenie mūsu 4. maija režīma graujošās darbības divdesmit pieci gadi.

Ja Latvijas brīvības cīņās krita vairāk nekā 700 latviešu karotāju, tad izmisīgajā cīņā pret boļševiku otrreizējo okupāciju, kad kara iznākums mums, latviešiem, bija pilnīgi skaidrs, cerot uz taisnīgu iznākumu, varonīgi krita nesalīdzināmi vairāk cīnītāju. Tā nenovērtēšana ir savas tautas cēlāko jūtu atklāta nicināšana, lai tiktu attaisnoti vai ēnā atstāti nodevēju un kolaborantu noziegumi okupācijas gados. Šie upuri nebūtu bijuši veltīgi, ja Nirnbergas Starptautiskā tiesa netiktu iespaidota no tiem, kas uz Otrā pasaules kara rēķina iedzīvojas pasaķinās bagātībās, kas bija simtiem miljonu cilvēku dzīvības cenā.

Tad kas ir tie galvenie iemesli, kuri latviešu tautas neremdināmās brīvības alkas ir padarījuši par nopietnu bīdu agresīvajai ideoloģijai, arī liberāļu satraukumam, lai neteiktu panikai?

Neskatoties, ka liberāļi tik ļoti ir iecienījuši sludināt cilvēktiesības, nekur

tālāk viņi nav tikuši par boļševikiem, kuri tāpat sevi uzskatīja par visistākajiem demokrātiem. Tas ir tieši tas, no kā tik ļoti centās brīdināt K. Ulmanis tik ģeniāli pravietiskā veidā, paredzēdams to jau 1935. gadā. Turklāt, cik maz smadzeņu ir vajadzīgs, lai to saprastu, bet tieši tie, kam nepiemīt nekas no radošajām spējām, ir vismazāk gatavi to ņemt galvā.

Tad, lai šāda demokrātijas liberalizācija varētu triumfēt, ir jāiznīcina nacionālisms kā ideālisma perēklis, tā vietā liekot proletārismu vai pilsonisko sabiedrību, ar ko tad varēs viegli manipulēt šaurā, labi apmaksāta ierēdniecības birokrātija, kas diktēs noteikumus, kādam jābūt šim proletariātam visplašākajā nozīmē, lai pilnībā attaisnotu pilsoniskās sabiedrības izveidotās birokrātijas cerības un sapņus. Citiem vārdiem: nevis valsts ierēdniecībai ir jākalpo savai tautai, bet gan tautas pienākums ir ziedoties nomenklatūras labklājībai.

Tieši tas ir tas, ko daudzi jo daudzi dēvē par citiem laikiem, kas liek monarhiju nomainīt pret citu (“progresīvāku”) ekspluatācijas veidu, kad pilsoniskā sabiedrība pati sev izvēlas kakla kungus, kas novērš domas no ikdieniskām rūpēm.

Ja nekā citādi nevar atbrīvoties no nacionāli domājošajiem, tad cik tur tā darba, lai radītu bezdarbu! Liberāļiem, lai maksātu pabalstus un pieradinātu pie slinkošanas, naudas vienmēr būs pa pilnam. Ja pietrūkst darba spējīgo, kāda bēda – migrantu bari nopostīs visu, kaut vai Šengenas vienošanās robežas; gan jau kāds no to miljoniem nosvinlīnās atkritumu urnas ielās, papildus vēl izdemolējot kāda pilsoniskās sabiedrības pārstāvja veikalu vai ražotni.

Daudzi (pat ASV) ir pārliecināti, ka abu torņu gašana bija inscenēta, lai novērstu uzmanību no globalizatoru daudz nopietnākiem plāniem. To pašu var teikt par humāno katas trofu Āfrikā un “bēgļiem” uz Eiropu. Veselam saprātam tas varētu izklausīties daudz pieņemamāk.

Liberāļi ir pieteikuši totālu karu visiem islamiem. Tas būtu daudz lētāk, nekā kaisīt no gaisa bumbas uz civilajiem. Tikai jautājums, vai LD (liberālajā demokrātijā) atradīsies brīvprātīgie, kas idejas vārdā uz to būs spējīgi? Turklāt, stipri jāšaubās, vai arī par naudu tādus liberāļus varētu atrast.

Diez vai kādam izdosies izkalkulēt, kādi triljoni apgrozās šajā cilvēku kontrabandā, bet par to, ka šī nodarbe ir daudz izdevīgāka, nekā rakņāties pēc zelta āderes, nav nekādu šaubu. Bet ko tu padarīsi, ja tas ir iedibināts pašos liberālās demokrātijas pamatos.

Turpinājums 8. lpp.

“CIONAS GUDRO PROTOKOLI” IR PĀRBAUDĀMI

Turpinājums no 1. lpp.

Mindaugs Gervalds: Protams, ne jau vieni paši “pasaules varenie” īsteno šo biorobotu masas radīšanu – tas notiek caur katras tautas nacionālajiem nodevējiem.

Atcerieties, 1918. gadā Krievijā iznīcināja nacionālo eliti, arī vēlākās represijas skāra tieši nacionālās elites pārstāvjus. Ja nacionālās elites netiktu iznīcinātas, ja “pasaules varenie” nevadītu mūsu bankas un masu saziņas līdzekļus, tad geji pa ielām nemaršētu, čigāni nebūtu bezdarbnieki un Āfrikas bēgļi neieņemtu Eiropu...

DDD: *Vai Eiropa tiek mērķtiecīgi degradēta?*

M.G.: Protams, taču degradēties tā sāka ne jau tagad. Tikai degradācijas pakāpe šobrīd ir palielinājusies – viss notiek ātrāk un redzamāk. Šis process sākās sen, un pagātnē to saskatīja ne viens vien filozofs. Bet tagad šis process rit ļoti ātri un lielos mērogos. Liels apdraudējums ir visai baltajai rasei.

Tagad ar “300 spartiešiem” ir par maz, ir jāsavieno visi veselīgi domājošie spēki, vienalga, kādā valodā tie runā – svarīgi, lai mēs kopīgi būtu par vienām vērtībām. Mums nav jābūt vienādiem, mūsu viedokļi atsevišķos jautājumos var atšķirties, jo nevajag grūst cilvēku uz vietu, kas viņam nepatīk. Bet galvenais ir nemānīt citam citu, nekaitēt.

Šos kaškus lieliski izprot atsevišķi židi, kas sagrūž kopā lietuviešus ar poļiem, ukraiņus ar krieviem, latviešus ar krieviem un vienmēr atrod ienaidniekus tautas iekšienē, lai mēs kopā neaizstāvētu to, kas mūs apvieno, bet šķeltos un strīdētos. Islāma pasaulē arī tas notiek – šīti, suīti, levīti, vahabīti... “Pasaules varenajiem” ir vajadzīgs šāds karš, šie ciniņi. Cilvēki tiek izmantoti kā līdzeklis, ierocis – gluži kā šautene, kas var uzbrukt vai aizsargāt. Lūk, un tagad musulmaņi ir izvēlēti kā instruments sašķelšanai un tautu sajaukšanai. Sajaukšana, saindēšana palīdz vadīt pūli.

DDD: *Ne jau židu tautība sagrūž kopā citas tautas, bet to dara pasaules pārvaldītāji – milzīgas, multinacionālas korporācijas.*

M.G.: Protams, tas tā ir. Taču vēlēšanās valdīt viņiem ir. Židi Izraēlā arī savā starpā kaujas, kurš būs pie varas, bet ir pārliecināti, ka kādam no viņiem ir jābūt priekšgalā. Hodorkovskis, Berezovskis... vai vēl kāds cits, taču viņi uzskata, ka ir jābūt procesa vadībā.

Tiek spriests, ka “Cionas gudro protokolus” ir radījusi cara apsardze, taču ir jāpaskatās, vai tie realizējas. Ja raugās tikai pozīcijā “ticu–neticu”, sanāk kā reliģija. “Cionas gudro

protokolos” rakstītais ir pārbaudāms. Es redzu, ka šie protokoli tiek realizēti dzīvē. Lūk, it kā Amerika ar Krieviju strīdās, karo, bet saimnieki abām ir vieni un tie paši.

Arī valsts iekšienē partijas – liberālās, konservatīvās, demokrātiskās – cīnās nevis par kādu derīgu koncepciju, bet gan par to, lai tieši paši sēdētu un bāztu savās kabatās budžeta naudu – tādā par personisko laimi. Tāpēc atšķirības starp viņiem es nesaskatu. Arī tā saucamie nacionālie spēki, kas iekļūst parlamentā, – kāda mode, tā viņi ģērbjas.

NEPIECIEŠAMS KRITISKAIS MINIMUMS

Mindaugs Gervalds: Atgriežoties pie jautājuma par imigrāciju, jāteic, ka bīstamība ir no tiem, kas šeit grib dzīvot labi uz mūsu rēķina. Bet, ja valsts vara – drošības dienesti, robežsardze, policija – strādās visos virzienos, kā vajadzīgs, problēmu nebūs. Tādēļ galvenais nelaimju cēlonis ir tie, kas ir pie varas – tie, kuriem nav nacionālās apziņas. Šobrīd ļoti svarīgi, lai valstis būtu nacionālas valdības. Āfrikas bēgļi ir bīstami tikai ar savu masu, tāpēc viņi nav jālaiž iekšā masveidā. Šeit var paviesoties tūristi, un viss.

DDD: *Bet ko tad mēs varam darīt, ja valsts vara nekalpo tautas interesēm un aiz tās stāv “pasaules varenie”?*

M.G.: Tas, ko varam darīt, ir pulcēties kaut vai mazās grupiņās, runāt par šīm problēmām un ietekmēt ceturto varu – presi, lai šīs pareizās domas nodotu tālāk. Tādēļ jūsu avīzes darbs ir ļoti nozīmīgs, šādi domas no viena cilvēka nonāk līdz citam. Un, kad tauta uzzinās un sapratīs, ka ir arī citas alternatīvas bez imigrantu pieņemšanas, tad arī mainīsies lietas uz labo pusi.

DDD: *Varbūt ir nepieciešama revolūcija?*

M.G.: Arī pie mums ir tādi, kas aicina ar ieročiem pārņemt varu. Bet tie taču ir nesagatavoti cilvēki! Kurš gan spēs vadīt valsti?! Jau pēc 48 stundām sastrīdēsies un izklidīs...

DDD: *Turklāt līdz “revolūcijas” sākumam drošības dienesti jau viņus būs atbrunojuši un sasēdinājuši cietumu kamerās...*

M.G.: Tādēļ, iekams nav nepieciešamā kritiskā minimuma valsts vadīšanai, rīkot sacelšanās ir bezjēdzīgi. Ja maina sistēmu, ir jāsāk ar spēka struktūrām – ar policiju, Drošības policiju... Tāpat izmaiņas ir jāpanāk pašvaldībās. Un, ja šeit nepietiks savējo cilvēku, nebūs iespējams dzīvē realizēt pārmaiņas – arī ne

to programmu, ko rakstāt jūs, “DDD”. Jo esošie spēka struktūru darbinieki bloķēs, izķemos, nomelēnos, un parastie cilvēki dusmosies uz nacionāliem. Es domāju, bez normāli domājošā kritiskā minimuma savākšanas politiskas pārmaiņas nav iespējamās. Turklāt, kā jau teicu, savējiem ir jābūt visās struktūrās. Vismaz vienam procentam cilvēku no visas tautas ir jābūt spējīgam domāt par savas tautas interesēm. Ja Latvijā dzīvo 2 miljoni cilvēku, tad vismaz 20 tūkstošiem ir jābūt nacionāli aktīviem, domājošiem, spējīgiem vadīt valsti

pēc 1945. gada? Par to, lai mēs saglabātos, lai aizstāvētu savu tautu, reliģiju, valodu, kultūru! Bet tagad mēs to visu atmetam? Sanāk, ka mūsu senči ir muļķības darijuši?

Būtībā mēs – Eiropas tautu nacionālisti – šajā jautājumā esam vienoti. Mums ir jāaizstāv savas tautas valstis.

Šobrīd pie varas ir cilvēki, kas principā savas dvēseles dziļumos ienīst visu, kas ir nacionāls. Mēs ar viņiem runājam vienā valodā, bet viņi dara antilatviskas, antilietuviskas darbības. Viņi nodod savas tautas intereses. Nodevējs

Cilvēki tiek izmantoti kā līdzeklis, ierocis – gluži kā šautene, kas var uzbrukt vai aizsargāt. Lūk, un tagad musulmaņi ir izvēlēti kā instruments sašķelšanai un tautu sajaukšanai. Sajaukšana, saindēšana palīdz vadīt pūli.

– lūk, tad var sākt kaut kas mainīties.

Spilgts piemērs ir Ukraina. Teorētiski Maidans it kā uzvarēja, taču nebija viena saliedēta, organizēta spēka, un visādi *porošenko* praktiski sagrāba Ukrainu. Un tie, kas gāja bojā, – šie ukraiņu nacionālie varoņi – mira par tādiem pašiem oligarhiem, kas bija bijuši valsts vadībā, tikai ar citiem uzvārdiem. Tāpat pirms 25 gadiem 13. janvārī gan pie mums, gan pie jums cilvēki mira tāpēc, ka gribēja izmainīt valsti, lai tā kļūtu brīva – brīva ne tikai no Padomju Savienības, bet no šīs sistēmas vispār, no verdziskās domāšanas. Ja nenotiek radikālas pārmaiņas, nav vērts, ka jauni cilvēki iet bojā.

DDD: *Jūsaprāt, uz kurieni virzās Eiropa?*

M.G.: Atbildes jautājums varētu skanēt, vai mēs, Eiropas tautas, vēlamies dzīvot tādā rezervātā, kādā dzīvo indiāņi Amerikā, ja vien musulmaņi atļaus mums vispār saglabāties? Vai arī tomēr aizstāvēsimies? Vajag izprast cēstures mācības. Par ko cīnījās mežabrāļi

ir vēl ļaunāks par atklātu ienaidnieku. Ja nebūtu nodevēju, ienaidniekam būtu ļoti grūti kaut ko izdarīt.

Tāpēc jūsu avīze dara labu darbu, informējot cilvēkus, sniedzot viņiem nacionālu informāciju. Es vēlos jums novēlēt palielināt savu lasītāju skaitu! Ļoti svarīgi, lai jūs rakstītu valodā, kas būtu saprotama arī visvienkāršākajam cilvēkam. Kā skolā – ir pirmklasnieki, un ir divpadsmitās klases skolnieki. Lai ikviens saprot, ka šobrīd ir apdraudēta nevis abstrakta tauta, bet katrs indivīds personīgi – grūtības piemeklēs caur nodokļiem, caur drošību uz ielām, visa dzīve nebūs droša...

Jūsu avīzes redakcijai no sirds novēlu panākumus, veiksmi jūsu svarīgajā darbā – lai jūsu enerģija nekad nebeigtos! Ja šeit, Latvijā, radīsies nepieciešamais kritiskais minimums, latviešu tauta var izveidoties par paraugu citām tautām. Es esmu par ikvienu tautu, kas spēs to izdarīt. Ja jums tas izdosies, es atbalstīšu.

DDD: *Paldies!*

*Intervēja
Līga Muzikante*

VAIRĀK DOMĀT par savu bērnu nākotni!

Saruna ar Igaunijas partijas "Rahva Ühtsuse Erakond" Tartu nodaļas valdes locekli
Ārne Ambosu

Ārne Amboss: Viena no iespējām, kā pretoties uzspiestajai masu imigrācijai, ir mums kopīgi savās valstīs – gan latviešiem, gan lietuviešiem, gan igauņiem – iekšienē izdarīt spiedienu uz valdībām. Piemēram, Igaunijas augstāko likumu pašos pirmajos pantos ir ie-

tēmām, lai noskaņojums plešas plašumā. Trešā – atcerēsimies, ka esam Eiropas Savienībā, un mēs varam reāli ar savām domām spiest uz Eiroparlamentu.

DDD: Kādā veidā?

Ā.A.: Katrai valstij ir noteikts deputātu skaits Eiroparlamentā. Piemē-

varam kaut ko sasniegt.

DDD: Vai Igaunijā jau var sajūst imigrantu klātbūtni?

Ā.A.: Tikko viņi atbrauca, jau tikai daži, notika izvarošanas gadījumi, zādzības. Tā kā esam nomaļa valsts, masu uzplūdu nav, taču ielās un veikalos šie jau ir redzami. Valsts varas pārstāvji stāsta, ka ir atbraukuši ļoti daudz "studentu" – īpaši Tallinā.

DDD: Jūs domājat, ka šie studenti ir atbraukuši uz palikšanu?

Ā.A.: Jā, tā es domāju, tādēļ vārdu "studenti" lieku pēdīnās. Tagad tiks ievestas veselās ģimenes, par kuru izmetināšanu vienoties mūsu valdība. Protams, tas būs kaitīgi mūsu valstij. Bet otrs, no kā mums visiem ir jābīstas – šobrīd Somijā, Zviedrijā, Norvēģijā notiek lieli protesti pret imigrāciju pat valstiskā līmenī; spriež, ka tiks aizvērtas robežas un juridiskā līmenī noregulēts: ja cilvēks nav kara upuris, tad netiks pieņemts. Šiem

Skandināvijas valstīs nepieņemtajiem migrantiem kaut kur būs jāiet, un plūsma var apdraudēt mūs.

DDD: Kāds ir kopējais noskaņojums igauņiem šīs problēmas sakarā?

Ā.A.: Pēc socioloģisko aptauju datiem 93 procenti cilvēku Igaunijā ir noskaņoti pret masu imigrāciju. Mūsu partija vāca parakstus pret imigrāciju, un nupat valdībai tika iesniegti 90 tūkstoši parakstu. Taču vienīgā iespēja, kā apturēt, ir tad, ja visa tauta iziet ielās. Protesta akcijā mēs savācām pusotra līdz divus tūkstošus cilvēku, taču tas ir par maz. Nav nemaz tik viegli pacelt, iekustināt tautu. Cilvēks negrib izrauties no sava komforta, no savām ērtībām. Esam atvēruši robežas, atteikušies no nacionālās valūtas, cilvēki var braukt, kur grib – it kā viss ir labi, taču patiesībā labā ir ļoti maz...

DDD: Kas organizē šo imigrantu ienākšanu Eiropā?

Ā.A.: NATO, tā es uzskatu. Amerika taču sāka Sīriju bombardēt, tai vajadzēja jaunas naftas rezerves. Mūsai karš gluži vienkārši ir biznesa. Bizness ar cilvēkiem, ar ieročiem, ar attiecībām... Tikmēr igauņu puīši mirst NATO karaspēka sastāvā kaut kur Āfrikā.

DDD: Droši vien Baltijas valstis neapdraudētu imigrācijas problēma, ja mēs nebūtu iestājušies Eiropas Savienībā?

Ā.A.: Jā, es biju pret iestāšanos Eiropas Savienībā. Kādēļ? Es nespēju saprast, kamdēļ gan cinījamies par neatkarīgu valsti,

par izešanu no viena liela kolhoza, lai uzreiz iestātos nākamajā. Pilnībā pietiktu ar Šengenas līgumu.

DDD: Vai Igaunija kādreiz varētu atbrīvoties no Eiropas Savienības?

Ā.A.: Igaunija viena pati, manuprāt, nē. Taču Baltijas valstis kopā – jā. Ar Dieva palīdzību.

Gribētu novēlēt mums visiem – latviešiem, igauņiem, lietuviešiem – vairāk domāt par savu bērnu nākotni. Bērni ir mūsu nākotne. Lai nākotne kļūtu tāda, par kādu esam sapņojuši.

Intervēja
Līga Muzikante

Mūsai karš gluži vienkārši ir bizness. Bizness ar cilvēkiem, ar ieročiem, ar attiecībām...

rakstīts, ka valstij ir jāsargā igauņu valoda, kultūra – viss, kas saistās ar nacionalitāti. Tāpēc pieņemt pavisam citas kultūras cilvēku masu ir sarežģīti – diez vai viņi mācīsies igauņu valodu, apgūs kultūru un cels tautsaimniecību Igaunijā. Ir jāapskaidro valdība, ka imigranti ir reāls apdraudējums.

Otra iespēja ir izplatīt attieksmi, domas, tas ir, runāt ar draugiem, kaimiņiem, paziņām par šīm

ram, no Igaunijas ir seši deputāti. Katra valsts ar šo deputātu starpniecību var ierosināt referendu. Par katru deputātu ir jāsavāc 750 paraksti. Tātad igauņiem ir jāsavāc 4500 paraksti, tas ir 6 reizināts ar 750. Un tad par konkrēto jautājumu šie deputāti var rosināt referendumu. Ja mēs, trīs Baltijas valstis, apvienojamies un dodam Eiropas parlamentāriešiem kādu konkrētu uzdevumu, tad, es domāju,

99,5% RĪDZINIEKU NOBALSO PRET IMIGRANTIEM

18. janvārī Rīgas domei tika iesniegti dokumenti, kuros atspoguļota rīdzinieku attieksme pret plānoto imigrantu izvietojumu savas pilsētas teritorijā. 16. janvārī notika rīdzinieku sapulce un balsošana jautājumā "Vai jūs esat "par" vai "pret" imigrantu izvietojumu Rīgas pašvaldības teritorijā?". Nobalsoja 519 rīdzinieki. Pret imigrantu izvietojumu pilsētas teritorijā bija 516 iedzīvotāji, par – 3, kas veido aptuveni 0,5% no balsojošajiem. Pasākumu rīkoja pilsonisko aktivitāšu projekta "STOP masu imigrācijai" iniciatori.

Rīgas iedzīvotāji savas pilsētas domei 13. novembra iesniegumā piedāvāja kopīgi rīkot sapulci un pilnvērtīgu aptauju, kuras rezultātā noskaidrotos iedzīvotāju viedoklis šajā jautājumā. Rīdzinieku iniciatīvas grupa, tā arī nesagaidot domes atbildi likumā noteiktā termiņā, paši veidoja gan sapulci, gan balsošanu, pirms tam izplatot informāciju par pasākumu tik lielā mērā, cik ļāva iniciatīvas grupas resursi. 16. janvāra sapulcē piedalījās aptuveni 200 cilvēku, arī viesi no Lietuvas un Igaunijas. Bija aicināti arī Rīgas domes pārstāvji, lai viņi varētu pārliecināties, ka balsošana noris godīgi un caurskatāmi. Diemžēl domes pārstāvji uz rīdzinieku sapulci neieradās.

Pretēji Rīgas domes, VARAM u.c. ministriju un valsts iestāžu viedoklim, ka pašvaldību iedzīvotāji

nav tiesīgi lemt imigrantu uzņemšanas jautājumus, rīdzinieku iniciatīvas grupa norāda, ka likuma "Par pašvaldībām" 3. pants uzliek pienākumu pašvaldībām ievērot pašvaldības iedzīvotāju intereses. Tā kā pašvaldības vadība nevēlējās noskaidrot šīs intereses konkrētajā jautājumā kopā ar pašvaldības iedzīvotājiem, rīdzinieki paši šīs intereses noskaidroja apspriešanas un balsošanas procesā. Rezultāts – 99,5% rīdzinieki ir pret imigrantu izvietojumu savas pilsētas teritorijā, un Rīgas domei šis balsojums ir jāievēro.

Pēc pasākuma, kopā ar igauņu un lietuviešu domubiedriem, tika apspriestas kopīgu aktivitāšu iespējas arī starp valstīm, piemēram – rosināt referendumu ES līmenī. Pasākumu rīkoja aktivitāšu projekta "STOP masu imigrācijai" iniciatori.

Pilsonisko aktivitāšu projekta "STOP masu imigrācijai" iniciators un Rīgas iedzīvotāju sapulces organizators Andris Orols atzīst: "Pasākums, manuprāt, ir izdevies. Visu laiku stāvēja neliela cilvēku rinda, kura vēlējās parakstīties. To mēs veidojām paši par saviem līdzekļiem, un pirmajai reizei – ļoti labi. Paldies visiem, kas aktīvi piedalījās! Rīgas iedzīvotāji ir sanākuši, paši izveidojuši sapulci, paši noskaidrojuši savas intereses, pauduši savu gribu un darījuši to zināmu saviem ievēlētajiem deputātiem. Būtībā Rīgas dome

šos rezultātus nevar ignorēt. Deputāti, protams, var ietepties un sadomāt dažādas atrunas. Tad mēs domāsim, kā veidot radikālākus soļus. Bet tādā vai citādā veidā ir jāizdara ļoti

jūtams spiediens uz Rīgas domi. Valsts līmenī šo interešu noskaidrošanu ir paveikt grūtāk, tādēļ sākam ar mazāku – ar pašvaldību līmeni. Taču soli pa solim iesim arī tālāk."

DEMOGRĀFISKIE LĪKLOČI

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Latvija pēc valstiskuma atjaunošanas jau zaudējusi 700 tūkstošus jeb 25% iedzīvotāju. Jāpiebilst, ka tieši tikpat lieli demogrāfiskie zaudējumi Latviju piemeklēja arī Otrajā pasaules karā. Izrādās, ka arī miers var būt tikpat postošs kā karš. Šāds miers, patiesību sakot, būtu jādēvē par hibrīdkaru. Tik nelāga situācija mūsu valstī izveidojās tāpēc, ka nebija paveikta deokupācija.

26 gadus no Latvijas izbraukuši 610 tūkstoši cilvēku, bet iebrāukuši tikai 173 tūkstoši. Mirušo daudzums pārsniedza dzimušo skaitu par 263 tūkstošiem.

Demogrāfiskajā ziņā vissmagāk cietis Daugavpils rajons, kas zaudējis trešdaļu iedzīvotāju. Īpaši sāpīgi tas skāris Baltinavas, Ciblas, Kārsavas un Viļakas novadus, kur puse lauku sētu palikušas tukšas. Par otro mazapdzīvotāko reģionu veidojas Kurzeme. Arī šajā reģionā pusi savu ļaužu zaudējuši Priekules, Skrundas un Vaiņodes novadi.

Reģionālās attīstības ministrija nemitīgi sola nostiprināt novadus, izlīdzināt to vispārējo stāvokli. Taču reālajā dzīvē atšķirības starp novadiem nevis izzūd, bet gan pieaug. Visos demogrāfiskos rādītājos pastāv krasas atšķirības starp novadiem. Tā, piemēram, Ķekavas un Mārupes novados bērnu dzimstība ir trīs reizes augstāka nekā Krāslavā vai Strenčos. Dabiskais pieaugums uz katrim tūkstoš cilvēkiem Ādažu un Ikšķiles novados ir plus pieci, bet Baltinavā un Pāvilostā minus astoņpadsmit.

Teritorijās starp atsevišķām iedzīvotāju vecuma grupām veidojas dziļas plaisas. Darbspējīgo ļaužu īpatsvars sarūk, un ir tā saucamā demogrāfiskā slodze.

Darbspējas vecumu nesasniegušo un pārsniegušo vidēji uz tūkstoš personām darbspējas vecumā Ergļu un Vaiņodes novados pārsniedz 700, bet Ropažos ir tikai 530. Arī līdzsvars starp dzimumiem ir izjaukts. 360 pagastos pārsvara dzīvo sievietes, 137 pagastos vairums ir vīrieši.

Nožēlojami, ka mūsu valsts kopumā atgādina izmirstošu tukšnesi. Zīmīgi, ka šajā tukšnesī ir arī sava oāze, kur viss zaļo. Šo oāzi veido Ādažu, Babītes, Baldones, Carnikavas, Garkalnes, Ikšķiles, Ķekavas, Mārupes, Ropažu, Salaspils, Saulkrastu, Siguldas un Stopiņu novadi. Vienīgi šajās 13 teritorijās iedzīvotāju skaits nevis samazinās, bet gan palielinās. Zēl, ka šo novadu kopplatība ir tikai 2238 km² jeb 3,5% no valsts teritorijas, un tajos dzīvo tikai 148 tūkstoši iedzīvotāju jeb 7,4% no kopskaita.

Mūsu varneši joprojām nav apzinājušies, ka bez saimnieciskajām un politiskajām problēmām jārisina arī demogrāfiskie jautājumi.

Ir pienācis laiks atmosties.

POLITIKA IR DZĪVE

Turpinājums no 1. lpp.

Ēriks Jēkabsons: Socioantropologi ir veikuši dažādus pētījumus, analizējot nāciju un valstu – arī Baltijas, Austrumeiropas, Lielbritānijas, Norvēģijas, Āfrikas un Jaunzēlandes – etniskos un reliģiskos priekšstatus. Lūk, šajos pētījumos, ko veikuši Japānas, Amerikas, Rietumeiropas pētnieki, ir atzīts, ka latvieši atšķirībā no lietuviešiem ir visai viegli asimilējama nācija. Latvieši tiek dēvēti par tā saucamo atvērto tipu, pretēji lietuviešiem, kuri ir slēgtais tips. Mani personīgie vērojumi arī liek piekrist šādam apgalvojumam. Lietuvieši ir lielāki cīnītāji, un viņu dzīvesveidu, pasaules uztveri spēcīgi ietekmē katolicisms – viena Dieva un absolūto vērtību kodekss, kurā kristīgā reliģija un kristī-

bija diasporā, glābās no firaona un ceļoja uz Apsolito zemi, kuru sasniegt nemaz nebija tik viegli. Taču viņiem bija Mozus, desmit baušļi, pravieši. Vēsturiskā pieredze, garīgie meklējumi veidoja jūdu tautas nacionālo kopību.

Arī amerikāņus kā nāciju vieno lepnums par vēsturi veidojošiem sasniegumiem – Konstitūcija, pilsoņu karš, cīņa pret verdzību, cīņa par brīvību. Tās ir lietas, kas joprojām ir svarīgas ikvienam amerikānim. Tajā pašā laikā Amerikas Konstitūcijas dibināšanas tēvi ietvēra sevī to labāko, kas ir bijis Eiropā, – kristīgā reliģija, grieķu filozofija un Romas likumi. Amerikas Konstitūcijas dibinātāji saprata, ka cilvēka daba ir korumpēti savtīga, ka cilvēks pēc savas dabas ir grēcīgs, kam

saprotama latviešu tautas vēstures stāsta un ideoloģijas, mums nav skaidri, apzinātas pamatvērtības – vienalga, vai tā ir kultūra, Dziesmusvētki vai mūsu varonīgie karavadoņi. Mēs esam unikāli, bet paši to vēl neesam atzinuši un pieņēmuši un nemācam to saviem bērniem un bērnu bērniem.

LATVIEŠIEM – HEROISKA VĒSTURE

DDD: Mani skumdina, ka latviešiem tiek “iepo-tēts”, ka esam zemnieku un dziedātāju tauta. Man gri-bētos likt šīm nacionālajām iezīmēm pretīm citas – mēs esam cīnītāji un revolucio-nāri. Tieši šis gars, manu-prāt, šobrīd būtu jāmodina latviešos – pietiek dziedāt un dancot svešajiem ienā-cējiem par prieku. Ir ļoti labi, ka mākam apstrādāt zemi, sanākt kopā un dzie-dāt, bet, vai mēs esam ga-tavi aizstāvēt savu zemi un tautu? Kā jums šķiet, vai nav apzināti mēģinājumi latviešos iznīdēt saimniek-tautas sajūtu?

Ēriks Jēkabsons: Domāju, ka tas neapšaubāmi tiek darīts mērķtiecīgi. Citu valstu dienestiem, protams, gribas Baltiju un Latviju ar tās unikālo kul-tūru pakļaut sev. Es šeit nerunāju tikai par Krievijas slepenajiem dienestiem – tā pat ir vispasaules glu-balizācijas ideoloģija, kurai ir daudz novirzienu, sākot ar Sorosu, Rotšildiem u.c. Tā ir organizēta noziedzība, ne tikai kriminālā, bet arī filozofiskā, ideoloģiskā un politiskā nozīmē. Nav brīnums, ka tā atrod kopīgas intereses ar transatlantisko organizēto noziedzību. Tā nav konspirācijas teorija, kas centralizēti pārvalda pasauli. Globālisti ar savu antinacionālo filozofiju ir sabiedrotie cilvēku kontrabandistiem, narkotiku dileriem un nelegālo ieroču tirgoņiem. Ja pašiem latviešiem nav spēcīgi garīgie, etniskie jeb valstiskie pamati, tad jau daudz vieglāk viņus ir izšļūpt, ka teikts Bībelē, “lokās kā vēja pūstas niedres”. Arī par laiku pēc Atmodas mēs varētu teikt: “Jūs bijāt skaistā, Dieva svētītā gājienā, kas jūs ir kavējis paklausīt Patiesībai?”

Vēlos padalīties ar Kronvaldu Ata apcerējumu “Par tēvu zemes mīlestību”. Viens no Tēvzemes mīlestības avotiem ir Latvijas vēsture. Tēvijas vēsture mums māca pazīt senču dzīvi, paplašinot garīgo apvāršni, un vienprātīgi dzīvot. Tēvzemes mīlestības avots ir arī krietnāko latviešu tautas dēlu cieņā un godā turēšanā. Cildinot savus varoņus, mēs augsim viņu garā bezbailīgi un droši.

Mums ir heroiska vēsture, kurā varam smelties nacionālo pašapziņu. Kā

unikālu vēsturisku personību, kuru, manuprāt, neesam patiesi izpratuši, varu minēt libiešu virsaiti un ķēniņu Kaupo. Tas ir ļoti interesants vēsturisks stāsts, kura galvenā būtība ir tā, ka Kaupo izdevās apvienot savā starpā karojošas ciltis un likt pamatus latviešu nācijas izveidei. Pateicoties Romas pāvesta Inocenta III īpašajai attieksmei pret Kaupo un mīlestībai pret tā laika dēvēto Terra Mariana jeb Māras zemi, kas bija Livonijas teritorija, Kaupo tika sniegts tiem laikiem milzīgs atbalsts, kas deva viņam iespēju apbruņot latviešu ciltis, tās apvienot un nosargāt savas teritoriju. Vēstures hronikā fakti liecina, ka Kaupo ir izdevies divas reizes nosargāt Rīgu no Polockas krievu uzbrukumiem. Kaupo stāsts ir Holivudas filmas cienīgs varoņa epos – stāsts par latvju cīnītājiem, kuri, neskatoties uz atšķirībām reliģijā, sašķeltību ciltis, kopā cīnījās. Un tādu stāstu latviešiem taču ir tik daudz, piemēram, mūsu sarkanie strēlnieki, kuri ar savu nacionālo lepnumu bija unikāli karotāji, kurus stiprināja sapnis par nacionālu valsti, kaut arī viņi tika pievilti no sociāla taisnīguma un utopijas sludinātājiem.

DDD: Latviešiem ir arī jālepojas ar leģionāriem un nacionālajiem partizāniem, kuri divpadsmit gadus uzturēja bruņotu cīņu pret padomju okupantiem. Mums patiešām ir daudz varoņstāstu, tikai tos neizceļ, uzsverot, ka latvieši tāda kalpu tauta vien ir. Par īpaši kaitnieciskiem uzskatu bijušās prezidentes Vairas Vīķes-Freibergas aicinājumus pavilkt visam apkašā stripu un sākt visu no baltas lapas. Absurdi! Kaut kā nav manīts, ka žīdu tauta teiktu – aizmirsīsim vēsturi, holokaustu un sāksim visu no baltas lapas. Vēsture taču veido tautas nacionālo apziņu!

Ē.J.: Protams. Leģionāri, sevišķi nacionālie partizāni, kā arī latviešu strēlnieki bija Latvijas patrioti, un mērķis viņiem bija viens, taču izvēlētais ceļš uz mērķi, manuprāt, bija balstīts uz nepareiziem pamatiem un īstenas nacionālās ideoloģijas trūkuma.

Vēl ļoti spilgta vēsturiska personība ir Kalpaks – cittauteiši par viņa varonību nemaz nezina.

DDD: Domāju, ka arī daudzi latvieši nemaz nezina, ko viņš ir paveicis.

Ē.J.: Man bija tas gods izvadīt pēdējā gaitā vienu no kalpakiešiem. Savulaik viņš dalījās savos stāstos, ka Kalpaks kā komandieris savus kara biedrus, pirms izšķirošās cīņas uzrunā, teicis: “Es ticu, ka mēs uzvarēsim, es zinu, ka uzvarēsim – jūs ticat?” Un viņi visi kori atbildējuši: “Mēs ticam!” Līdzīgi var minēt analogiju ar Kristus, palīdzot cilvē-

kiem, viņus stiprina jau-tājot: “Vai tu tici, ka varu tev palīdzēt?” Cilvēks atbild: “Ticu.” Kristus saka: “Tava ticība tev ir palīdzēja, celies un staigā.” Un paralizētie ceļas un staigā, aklie atgūst redzi.

Tas, ka mums ir heroiska vēsture, ka mēs esam varoņu nācija, nav šaubu.

DDD: ...Tikai šķiet, ka mēs paši sev vairs neticam. Latvieši neapzinās, cik liela vērtība ir sava valsts un nacionālā neatkarība. Jūsaprāt, vai tad, ja Atmodas laikā būtu vairāk upuru, ja nevis dziesmotā revolūcijā, bet militārā kaujā Latvija būtu atbrīvojusies no PSRS žņaugiem, šodien mēs labāk apzinātos, kāda vērtība ir brīvība un neatkarība?

Ē.J.: Es domāju, ja būtu bijis vairāk cīņas, asiņu, tas, iespējams, būtu mainījies daudz ko. Diemžēl ne tikai latviešu, bet visu cilvēku mentalitāte ir pakļauta pūļa kategorijām, ka kādreiz gribas ne tikai pateikt, bet pat plauku iedot – kā nav kauna tev runāt, ka Kalpaks gāja bojā no rikošeta?! Ka kaut kādas nejaušas lodes nošāva mūsu dokumentālistus, kuru darbs un vēstis izgāja pasaulē. Tāpat jebkuru lietū, ko esam darījuši un darām, ienaidnieks var noniecināt. Bet, ja tas noniecinājums parādās pašu latviešu vidū...

Bet kā lai to patriotismu iemācās jaunā paaudze, ja ģimenēs valstij un tautai nozīmīgos datumos mājās netiek pat aizdegta svečtē. Pat, ja dzīvoju trūkumā un grūtos apstākļos, bet, ja esmu latvietis, tad tas ir mans datums, Latvija ir mana valsts un mana tauta, un tajā dienā vienalta, vai esmu cietumā vai Īrijā, vai esmu laukos bez apkures, es aizdedzinu svectēti un atceros, ka esmu latvietis.

VAI TIEŠĀM – JO SLIKTĀK, JO LABĀK?

DDD: Vai jums nešķiet, ka vairumam cilvēku ir vienalga, kas notiek Latvijā, ko dara valdība, kāda ir valsts politika – viņi domā, ka pietiek reizi četros gados aiziet uz vēlēšanām, lai uzskatītu, ka pienākums pret valsti un savu tautu ir izpildīts? Vai tad ikvienam nav ik dienas jādā, kā uzlabot savas tautas dzīvi, kā nepieļaut tās bojāeju? Kā lai cilvēkos pamodina pienākuma apziņu – varbūt jāpiedzīvo kas līdzīgs nesenajiem notikumiem Ķelnē, lai cilvēki sāktu rūpīgāk pārdomāt, piemēram, bēgļu uzņemšanas jautājumu?

Ēriks Jēkabsons: Jā. Domāju, ka cilvēki pamos-tas tikai tad (un tas ir visur pasaulē), kad piedzīvo tiešas traģēdijas, vardarbību, izvarošanas u.tml. Ļoti līdzīga veidā tas izraisa arī Romas impērija sabru-

kumu, kad tās komforts un labklājība tika pakļauti agresīvu kriminālu barbaru vardarbīgam iebrukumam – slepkavošanai, laupīšanai u.tml. Līdzīgā mērā tas notiek šobrīd arī Eiropā. Bet par latviešiem runājot – arī tas varētu būt līdzīgi. Domāju, ka latviešiem ļoti grūti būt patriotiskiem tāpēc, ka viņi domā, ka politiķi, tie 100 cilvēki, premjeri, prezidenti un Saeima ir stulbi, dumji, kas neprot vadīt, pārvaldīt un atveseļot valsti un tās ekonomiku. Viņi nesaprot, ka politika nav tikai Saeima, Ministru kabinets un vēlēšanas, bet gan dzīve – politika ir sabiedriskās attiecības, process un norises. Bet mums ir sportisti, kam pūlis uzgavilē, un visa tauta vienojas – varbūt tas ir veids, kā stiprināt patriotismu?

DDD: Manuprāt, tas nav īsts patriotisms, jo īstens nacionālists no pūļa patriota atšķiras ar to, ka bez karodziņa pavināšanas un himnas nodziedāšanas viņš ir gatavs ziedot daļu savas labklājības, drošības, laika vispārējam tautas labumam. Ko līdz būt latvietim hokeja spēlē, ja, izejot uz ielas, esi gatavs runāt krievu valodā, un fakts, ka latvieši nevar dabūt Latvijā darbu, jo nezina krievu valodu, tevi neuztrauc?! Vai jums nešķiet, ka visā pasaulē globalizatori baidās no patiesas nacionālisma, jo tautas ar zemu pašcieņu ir vieglāk kontrolējamas?

Ē.J.: Latvijā tiek ačgārnīgi vērtēti priekšstati, kas ir nacionālisms. To jauc ar šovinismu. No Latvijas dibināšanas laikiem līdz mūsdienām Latvija ir nacionāla valsts. Mēs esam liela nācija, trīsreiz lielāka nekā Izraēla, divreiz lielāka nekā Beļģija un citas valstis. Es uzskatu, ka Latvija ir liela nācija, un Latvijas valsts nācijā ir ne tikai latvieši, bet arī lojālie pilsoņi, neatkarīgi no viņu etniskās vai reliģiskās piederības. Tāpat nacionāla nācija jeb nacionālisms nav nacionāls šovinisms. Sevi par nacionālu nāciju sauc amerikāņi, francūži, vācieši. Neviena no šīm valstīm nav nacionāli šovinisti. Tāpat latvieši.

DDD: Šovinisms ir savas nācijas stādīšana augstāk par citām.

Ē.J.: Protams. **DDD:** Bet neviens nav teicis, ka man savās mājās ir jāatrodas zemāk par zāli un jābūt kādam par kāj-slauķi.

Ē.J.: Tieši tā! Latviešiem trūkst patriotisma, trūkst nacionālās pašcieņas, kurai nemaz nav jābūt bāzētai akadēmiskās zināšanās par Latvijas vēsturi. Mums netrūkst vienkāršo stāstu par varonīgajiem latviešiem, tikai mēs par tiem klusējam.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Mēs esam ļoti tuvu savas nacionālās pašapziņas, nācijas sajūtas izveidei, bet mums joprojām nav visiem vienoti saprotama latviešu tautas vēstures stāsta un ideoloģijas, mums nav skaidri apzinātas pamatvērtības – vienalga, vai tā ir kultūra, Dziesmusvētki vai mūsu varonīgie karavadoņi.

gā ētika ir saaudusies ar nacionālo apziņu. Kā arī šajos pētījumos atzīts, nesaviešiem ir ļoti bagāta un unikāla folklorā, bet viņi nav bijuši spējīgi radīt filozofiskus, ētiskus un nacionālus priekšstatus, kas nepieciešami valstiskuma un stipras nācijas izveidei. Tas ir absolūto vērtību trūkums. Man liekas, lai gan liela daļa latviešu ir kristieši, viena Dieva un desmit baušļu atziņa, tomēr pagāniskās, ko neuzskatu par kaut ko sliktu, jeb subjektīvās noslieces vairāk ir estētiskas nekā ētiskas.

Lielais filozofs Sorens Kierkegārs (Søren Kierkegaard) runāja par atšķirībām starp dzejnieku un pravieti, starp apustuli un misionāru. Domāju, ka visvairāk mums pietrūkst spēja atšķirt ārējo estētisko no dziļākās garīgās būtības un spēka. Izraēla gadu tūkstošus bija paverdzināta tauta, kas dzīvoja trimdā, tāpat kā mēs, viņi

vieglāk darīt ļauno, savtīgo, egoistisko, miesīgo, nekā garīgo, svēto, nesavtīgo, tādēļ noteica robežas, kuras indivīds nedrīkst pārkāpt, lai neaizskartu citu indivīdu.

DDD: Tā diemžēl ir vienmēr, ka pašaieliedzība, nesavtība ir īpašības, kuru nostiprināšana prasa lielu gribasspēku.

Ē.J.: Jā. Un politikā dabiskais instruments ir uzurpēt varu un izmantot to savās personīgās interesēs.

DDD: Mēs nevaram sevi pielīdzināt amerikāņiem – amerikāņu nācija tikai veidojas, saplūstot dažādu tautību pārstāvjiem.

Ē.J.: Jūdaisms, islāms, budisms, konfuciānisms, piemēram, Korejā, Ķīnā, ir spējuši radīt tās stiprās nācijas. Domāju, ka mēs, latvieši, vēl esam izaugsmes procesā. Mēs esam ļoti tuvu savas nacionālās pašapziņas, nācijas sajūtas izveidei, bet mums joprojām nav visiem vienoti

LABA un ĻAUNA sapratne nav manis noteikta

Saruna ar Mikroķirurģijas centra vadītāju, mikroķirurgu Dr.med. Mārtiņu Kapicki

Turpinājums no iepriekšējā numura

ATBILDES IR JĀMEKLĒ DVĒSELĒ

Mārtiņš Kapickis: Mums nav fundamentālu pamatvērtību, uz kā balstīties. Pajautājiēt cilvēkiem, kuri sanākuši kopā jubilejā, kā viņi definē ļaunumu, un būsit pārsteigti, cik atšķirīgi katrs domā. Vienkārši veiciet šo testu, lai pārliecinātos, ka nerunāju muļķības! Tad, kā mēs varam izvērtēt, ko tas politiķis runā, ja mums nav vienots arguments, lai saprastu, vai viņš nerunā stulbības?

DDD: Tas varbūt tāpēc, ka cilvēki visticamāk negrib paskatīties uz Augšu – uz Radītāju, kur ir atbildes, bet katrs domā, ka viņš ir tas gudrākais.

Tajā brīdī, kad cilvēks uzskata, ka viņam ir taisnība un viņš ir šīs taisnības autors, viņš pārējos var sākt mierīgi neieredzēt, nosaucot par fašistiem, par tumsoņām, par jebkādu niecību un “fobu”, jo viņam ir ideoloģiskā pārākuma sajūta. Un šī sajūta var rasties tikai tad, kad cilvēks iedomājas, ka viņš ir šīs ideoloģijas autors.

M.K.: Tieši tā tas ir – tas ir pamatjautājums.

DDD: Bet, kurš tad ir tas, kas pateiks priekšā, kas ir labs un kas slikts, – vai dakteris Kapickis?

M.K.: Ja cilvēks meklē patiesības atbildes sevī, tad arī Hitleram ir taisnība. Bet, ja cilvēks meklē ārpus sevis, tad agrāk vai vēlāk viņš nonāks pie Viņa. Un to nesaku es, bet gan Niče – tajā brīdī, kad jūs nogalināt Dievu, jūs arī zaudējat spēju izvērtēt labu un ļaunu. Es tagad interpretēju, bet, kas ir lasījuši Ničes “Tā runāja Zaratustra”, tur var to atrast.

DDD: Ja noliedzam Dieva esamību, tad zūd atskaites punkts. Tad labs ir tikai tas, kas konkrētajā brīdī izdevīgs egoistiskajam individam.

M.K.: Pirms vairākiem gadiem žurnālā “Rīgas Laiks” bija lasāma fizikas profesora un Nobela prēmijas laureāta Stivena Veinberga eseja (raksts tulkots no angļu valodas) “Dzīve bez Dieva”. Viņš bija tajā pašā laivā, kurā Hokings un citi mūsdienu agresīvie, karojošie ateisti. Viņš raksta: “Mums dabā nav nekādas norādes par to, kas ir labs un kas ir ļauns. Un mums nav sevi iekšēji nekādas pārliecības par to, ka varam to izvērtēt.” To saka godīgs ate-

ists. Un, ja pieņemam to kā savas dzīves iepriekšpieņemumu, pie tā var apstāties. Tātad Dieva nav, laba un ļauna patiesībā nav, un mums jebkurš arguments, jebkurš strīds savā starpā, kurš vērsti uz patiesības meklējumu, ir bezjēdzīgs. Nevienam taču nav taisnība. Bet strīda esamība sabiedrībā jau norāda uz to, ka tomēr uzskatām, ka pastāv absolūta taisnība, un mēs runājam par ko Augstāku. Vai mēs to zinām – tas jau ir cits jautājums.

DDD: Tātad strīdniekiem, lai atrastu risinājumu, ir jāmeklē kāds kopīgs, abu atzīts atskaites punkts.

M.K.: Protams.

DDD: Un agrāk vai vēlāk nonākam pie Augstākā – pie Radītāja.

M.K.: Protams. Tā principā ir manu uzskatu formēšanas galvenā lieta. Man ļoti bieži nav skaidrs, kā tad ir pareizi, bet es

darbu no sanitāra ir izaudzis par izcilu ārstu, tad mūsdienu sociālais taisnīgums viņam uzliek progresīvo nodokli. Bet kādā sakarā?!

DDD: Tas viņam ir sods par centību...

M.K.: Mēs aktīvus, ekonomiski aktīvus cilvēkus sodām. Kāpēc? Tāpēc, ka šī soda uzlicēji pieņem, ka visi turīgie zog. Tātad šajā situācijā visi ir ļauni. Bet, kad jāielaiž iekšā bēgļi, tad pēkšņi visi ir labi un balsti. Tātad atkal jāatgriežas pie tā, ka mums nav fundamentāla kopēja uzskata par to, kas ir labs un kas ir ļauns. Un cilvēki dzīvo pilnīgā sajukumā. Tad atnāk “baltais tēvs” un “baltais māte”, nomanipulē, un cilvēki skrien pakaļ, raud ar asarām un jūtas labi, dalot cepumus “dzīves pabērniem”.

ĻAUNIE MĪTI

DDD: Vairākās intervijās jūs esat stāstījis par savu rūgto pieredzi adoptijā. Ap Ziemassvētku laiku vēroju reklāmas televīzijā, kur stāstīja, ka adoptcija ir gandrīz tas pats, kas aiziet uz veikalu pēc piena – atnāciet, paņemiet bērnu un radiet ģimeni. Vai tā atkal nav mītu radīšana?

Mārtiņš Kapickis: Tā ir ļaunu mītu radīšana. Valsts ir ieinteresēta šādu mītu radīšanā. Jo jebkurš bērns, kas dzīvo bērnunamā, ir ļoti, ļoti dārgs valstij, un ir izdevīgāk viņus nodot adoptcijai. Šeit nav runa par to, par ko Tiesībsargs bieži runā – bērnu labākās intereses. Tās tādā veidā netiek atspoguļotas. Bērnu labākās intereses būtu tad, ja sastaptos pieaugušie, kas ir gatavi būt par vecākiem, ar bērniem, kuriem vecāki patiešām ir vajadzīgi. To ar adoptciju nevar panākt. Protams, ir ļoti daudz labu stāstu, bet adoptcija nedrīkst kļūt par valsts politiku. Mēs nesen bijām Gruzijā, kur pamatā nav bērnunamu. Vai tad viņi ir morāli augstāki cilvēki? Nē! Viņiem nācījas vērtību fundamentāri iekšā tas, ka radinieki paņem bērnus, ja kaut kas notiek ar vecākiem.

DDD: Latviešiem tāda ir krustvecāku loma – parūpēties par bērniem, ja ar vecākiem kas notiks.

M.K.: Tas radās Viduslaikos – mēra laikā. Krustvecāki nav nekas bibliski. Bet tam ir ļoti fundamentāls ekonomisks pamatojums, kad varēja būt drošs, ka, ja ar vecākiem kaut kas notiktu, būs, kas paņem bērnus un audzina, balstoties uz Kristīgām vērtībām.

DDD: Adoptcija ir citas sarunas vērta tēma – tai pieskāros tādēļ, lai atklātu, ka pat šādos jautājumos notiek manipulēšana ar cilvēku apziņu. Loģisks ir jautājums – kam tas ir izdevīgi?

M.K.: Nezinu, kam tas ir izdevīgi. Zinu vienīgi to, ka cilvēka ļaunajai dabai kopumā tas ir izdevīgi, nav jābūt pat valstij, Sorosam vai vēl kam. Un cilvēka ļaunā daba sevi tā nomaskē par baltu, ka pats nepamanīsi. Sevi no šī konteksta neesmu izņēmis.

DDD: Tikai vēlāk pats kodīsī sev pirkstos.

M.K.: Sev, saviem bērniem un nācijai. Un tā ir tā lielākā nelaime. Tajā brīdī, kad cilvēki meklē labu un ļaunā atskaiti sevī, viņi paliek sevi zem mežonīga sietiena – un nevis varbūt, bet simtprocentīgi piedzīvos ciešanas. Zinu, ka daudzi, to dzirdot, lec ārā no bīkšēm – tieši tā paša iemesla dēļ, ka nevienam, lūk, man nenorādīs, kas ir labs un kas slikts, jo es esmu noteicējs – karalis! Un tajā brīdī sākas milzīga nelaime. Kas tu par karali!

Prātā nāk Bībeles līdzība par bagāto, kam bija milzīga raža, ko viņš savāca šķūņos, viņam palika vēl pāri, un viņš teica: “Uzcelšu vēl šķūņus, kur visu salikšu un dzīvošu labi, dzeršu vīnu un baudīšu dzīvi.” Bet Kristus teica: “Muļķi, rīt tavu dzīvību atprasīs.” Un te tiek parādīts, cik ļoti mēs esam kungji pār visu. Ir Radītājs, kas to nosaka. Un vai nu tu ieklausies Viņa vēstī, vai...

DDD: Man tas šķiet loģiski – ja vēlos labi dzīvot, tad ir jāizzina Noteikumi, kādus devis Radītājs – Augstākais Saprats.

M.K.: Ja tas būtu tik vienkārši, tik pašsaprotami, tad liela cilvēku ietu šo ceļu. Bet diemžēl tas nav tik vienkārši.

Tajā brīdī, kad cilvēks uzskata, ka viņam ir taisnība un viņš ir šīs taisnības autors, viņš pārējos var sākt mierīgi neieredzēt, nosaucot par fašistiem, par tumsoņām, par jebkādu niecību un “fobu”, jo viņam ir ideoloģiskā pārākuma sajūta. Un šī sajūta var rasties tikai tad, kad cilvēks iedomājas, ka viņš ir šīs ideoloģijas autors.

Zālamans arī ir teicis, ka sapratne, kā šī pasaule kustas, nelauj mums vieglāk dzīvot. Ja paskatāmies, kāda veidā gadu tūkstošiem Dievs uz cilvēkiem ir runājis, bet mēs to nedarām, – esam lemti katastrofai.

PSEIDO-LIBERĀLISMS NAV BRĪVĪBA

Mārtiņš Kapickis: Par teoloģiju var strīdēties un diskutēt, piemēram, kā Luters un Kalvins strīdējās par vakarēdienu – vienu no Baznīcas atribūtiem. Bet tāpēc jau viņi viens otru neuzskatīja par muļķi. Ir lietas, par kurām ir jāstrīdas, tāpat kā zinātnē ir lietas, par kurām ir jāstrīdas. Arī jautājumā par bēgļiem būtu nevīsi jāuzspiež viens viedoklis

Foto: Aiga Rēdmane

(“populārs”), bet gan jādiskutē. Un tie, kuri izsaka citādu viedokli, nebūtu jānosoda. Ja nemaldos, Voltērs ir teicis: “Es nepiekrītu jūsu viedoklim, taču esmu gatavs atdot dzīvību, lai jūs to varētu paust.” Tā ir viena no demokrātijas pamatidejām.

DDD: Interesanti, ka tieši tie cilvēki, kuri sevi pasludinājuši par demokrātijas aizstāvjiem, liberāļiem, pārmet citiem neiecietību, lai gan paši izturas neiecietīgi un pat naidpilni pret citu atšķirīgajiem viedokļiem. Kad jādod iespēja izskanēt citām domām, pašpasludinātie demokrāti pārvēršas par totalitārisma iedzīvinātājiem.

M.K.: Tāpēc es arī saucu to par pseidoliberalismu. Īsts liberalismisms ir domas brīvība. Kā piemērs ir Amerikas konstitūcijas radīšana, kur parādīja, ka cilvēks ir brīvs darīt visu, kamēr tas nepārsniedz otra cilvēka brīvību.

DDD: Šaut vari, tikai ne uz mani.

M.K.: Tieši tā. Un tajā brīdī, kad valsts un mediji grib kontrolēt šīs brīvības, viss beidzas. Kad valsts kā institūcija pieņem vienu ideoloģisku nostādni par bēgļiem, viss beidzas. Tāpēc šajā ziņā, kā jau teicu, esmu pesimistisks.

Jāsaprot viena lieta, kuru arī viegli var pārprast, – proti, ideoloģiju (jeb tautas pašapziņu), par kuru runāju, nedrīkst noteikt valsts. Tieši tāpat kā laba un ļauna sapratne nav manis kā cilvēka noteikta, bet ārpus manis. Tas nāk no reformācijas, ka arī karalis ir pakļauts Dieva likumiem.

DDD: Problēmas cēlonis ir apstākļi, ka valsts vadītāji ir ievēlēti, bet vēsturē ir piemēri, kādas sekas ir muļķu vairākuma lēmumiem (Sokrāts tika noindēts, jo vairākums tā nobalsoja). Valsts vadītājam ir jābūt Dieva sūtnim, un valstij ir jābūt hierarhiski veidotai.

M.K.: Subordinācija tiek iznīcināta visās dzīves sfērās. Bērns netiek mācīts

teikt “labdien”, ienākot bērnudārzā. Bet, ja audzinātāja aizrāda bērnam, ka pieaugušie cilvēki ir jāsvaicina, tad viena daļa vecāku pārmet: “Jūs uzspiežat bērnam savas vērtības.” Tā ir maza bilde, mazs attēls, kas parāda, cik tālu faktiski mēs kā tauta esam no vienas kopīgas ideoloģijas.

Skolotājs nevar aizrādīt – tas skaitās pārprastas liberālās brīvības pārkāpums. Kur tad īsti sākās mana brīvība un kur tā beidzas? Vai visi uz šīs zemes ir vienādi? Nav vienādi un nebūs vienādi. Bērns nav vienāds ar vecākiem, jo vecāki uztur bērnus. Skolotājs nav vienāds ar skolnieku, jo skolotājs māca bērnu, utt.

NEBAIDĪTIES NO ATBILDĒM

DDD: Ko šajā laikā darīt vienkāršajiem cilvēkiem?

Mārtiņš Kapickis: Ir ļoti svarīgi akli neticēt visam, ko kāds stāsta. Ir jāspēj uztot jautājumus un godprātīgi arī uz tiem atbildēt, nevis slēpties aiz sev izdevīgiem iepriekšpieņemumiem. Pirms ticēt, pārliecināties, vai tas patiešām ir saskaņā ar realitāti. Protams, cilvēkam nav atbildes uz visiem jautājumiem, tādēļ ir jāmeklē pie tā, kuram ir – pie Dieva. Ir svarīgi neklūt pašlepnēm.

DDD: Iespējams, daudzi baidās pat meklēt patiesību, meklēt atbildi uz jautājumu: kā būtu pareizāk? Ja viņi saņem atbildi, tad nevarēs vairs izlikties, ka nezina – būs jāpārvar savas bailes un kaut kas arī jādara, lai pretotos nepareizajam. Taču cilvēki ir tik slinki...

M.K.: Jā, tas nav viegli, vieglāk ir nedomāt. Kad esi uzzinājis, kā ir pareizi, vairs nav tiesības nereaģēt.

Turpinājums 6. lpp.

LABA un ĻAUNA sapratne nav manis noteikta

Turpinājums no 5. lpp.

Mārtiņš Kapickis: Tā vai citādi, mēs atgriezāties pie Radītāja, jo nav cita kritērija, lai pateiktu, kas ir labs un kas slikts. Ja izslēdzam Radītāju, tad rodas jautājums: vai noziegums, kas izdarīts vienatnē, ir noziegums vai nav? Nē, jo neviens taču neredzēja. Biologs Davkins sludina, ka kropļi patiesībā būtu jāabortē. Kāpēc? Tāpēc, ka tas ir saskaņā ar viņa priekšpieņēmumu par pasauli. Tas ir ļoti normāli saskaņā ar naturālisma reliģiju, ko viņš sludina. Un kā var pateikt, ka tas ir ļaunums? Ja reiz Radītāja nav, kāpēc Hitlers nevarēja iznīcināt jūdus? Kāpēc latviešus nevarēja sūtīt uz Gulagu – kāpēc gan nē, ja tā bija Staļina ekonomiskā teorija, nevis personiska vērsšanās pret latviešiem? Un, ja Dieva nav, tad kāpēc ne? Nevar cilvēki atbildēt uz šo jautājumu. Viņi neatbildēs uz jautājumu par bēgļiem, ja nemeklēs patiesību šajā laba un ļauna kritērijā. Kas tad ir šie cilvēki, kas nāk iekšā? Kā varam pateikt, vai viņi nāk ar laba vai ļauna nodomiem?

DDD: Un, ja viņi būs ļauni, kāda būs mūsu reakcija, kā sevi aizsargāsim?

M.K.: Mēs sevi nevarēsim aizsargāt, tas cilvēkiem ir jāsaprot. Runājot atkal par medicīnu, ja bērns ir priekšlaicīgi dzimis, viņam nav normāla aizsardzības mehānisma. Viņu izliek ārējā vidē ar iepriekšpieņēmumu, ka mikrobi taču neuzbruks, ka mikrobi taču pamatā nav ļauni, un tie ir vajadzīgi, lai nodrošinātu apkārtējo vidi. Mēs esam neaizsargāti, mēs pat no labiem mikrobiem aiziesim bojā, jo mums nav imunitātes – Latvijai nav imunitātes. Nevajag sevi mānīt, mums tās nav, un tuvākajos simts gados, ja nesāksim meklēt atbildes uz jautājumu: “Kā tu zini, ka zini?” – arī nebūs.

Es pat nerunāju “pret” bēgļiem – cilvēkiem ir jāpa-

līdz, ja ir tāda patiesa vajadzība, bet liberālie “baltie tēvi” un “baltās mātes” šo teikuma daļu par **patiesu vajadzību** manis teiktajā parasti nedzird vai apzināti dzēš! Ir jāpalīdz, bet neviens nedrīkst veģetēt uz otra rēķina. Nevienam nedrīkst neko atņemt paziņojot: es izdomāšu, kā tev vajadzēs palīdzēt otram cilvēkam.

Bibelē runa ir par samārieti, kurš nāca pāri kalniem no Jeruzalemes uz Samariju. Viņa ceļā bieži gadījās bandīti, kuri viņu piekāva un atņēma visu. Tad nāca farizejs, nāca priesteris, un nāca arī samārietis, kurš vienīgais viņam palīdzēja. Priesteris nevarēja palīdzēt ne jau tāpēc, ka viņš būtu bijis bija absolūts ļaunuma iemiesojums, bet gan tāpēc, ka likums to neļāva – viņš, ejot uz templi, nedrīkstēja apgānīties. Farizejam bija līdzīga argumentācija, bet samārietis aizveda viņu uz tuvāko krogu, samaksāja krodziniekam, sakot: “Lūk, tev nauda, rūpējies par viņu.” Viņš neteica: “Es tev atvedu cietušo, rūpējies, jo izdomāju, ka tā ir labi darīt, tāpēc tev arī tā ir jādoma, ka tas ir labi.” Patiesībā man būtu vienāda, ko krodzinieks par to domā, jo es viņam piedāvāju parūpēties par cietušo samārieti par **saviem līdzekļiem**, un krodzinieks to izdara. Tieši tas pats ir šeit – neviens nedrīkst atvest manā krogā cilvēku tāpēc, ka tā ir “labi darīt”, un viņu te atstāt man uz kakla. Es kā krodzinieks arī drīkstu pastāvēt un esmu samārieša pusē. Un tas nav nekāds ļaunums, nekāds egoisms. Neviens nevar man pievest pilnu krogu ar sasistiem samāriešiem un pateikt: “Tev viņi jāpieņem un jāuztur.”

Novēlu cilvēkiem nebūt vientiesīgiem un aklie neticēt visam, ko saka valsts vadībā esošie “baltie tēvi” un “baltās mātes”.

Intervēja Liene Apine

VĒSTULE

SPRĀGUŠA ĒZEĻA AUSU BRUŅINIEKS

Putina apbalvotais sprāguša ēzeļa ausu bruņinieks Latvijā tiek celts par valdības galvu. Raivis Dzintars un viņa ciņu biedri līdz jostas vietai 25 grādu sala kaili stāvēja pie Saeimas laikā, kad Māris Kučinskis balsoja par Abrenes novada atdošanu Krievijai. Var gadīties, ka, ticis par premjeru, viņš atdod vēl kādu Latgales novadu lielajam kaimiņam. Kā ir teicis “dižais” Josifs Džugašvilis, “kas ir nodevis vienreiz, nodos arī citreiz. Tādi jānosauj.” Vai nav iezīmējies Nacionālās apvienības noriets, ja jau gatavi balsot par to, pret ko paši ir cīnījušies.

Vilhelms Klincāns
Jūrmalā

KOMPENSĀCIJAS

Bruno Javoišs

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks, latvietis, kurš 1963. gadā Rīgas radiotornī pacēla Latvijas brīvvalsts karogu

Latvija, Lietuva un Igaunija ir pieprasījušas (vai vēl tikai grasās pieprasīt) no Krievijas kompensāciju par okupācijas laikā nodarītajiem postījumiem. Igaunija gan vēl it kā minstinās – prasīt vai neprasīt? Taču, ja zaglīs ir pieķerts, viņam laikam pienāktos atvainoties un nozagto atdot. Vismaz tā domājam mēs – apzagtie un aplaupītie.

Pagājušā gada beigās staigāju pa tā brīža bezsniega mežu – meklēju eglīti Ziemassvētkiem. Nu nekādi negribēju to ātri atrast. Ja tomēr kādai skais-tai virsū uzdūros, žēl bija cirst. Paglāstīju, papaiāju un bridu vien uz priekšu. Domas klejoja tālu atpakaļ gan laikā, gan vietā.

Labi, iedomāsimies, ka krievam reiz pamodīsies nevar iemācīties, un viņš samaksās. Par mūsu piesārņoto jūrmalu, nopostīta-

jām lauku saimniecībām, iznerroto dabu, izpostīto rūpniecību, kuģniecību, mežniecību, aizvestajiem un nobendētajiem cilvēkiem, iztukšoto valsts kasi, nolaupīto mantu. Taču kas spēs un vai vispār spēs samaksāt par izjauktajiem desmitiem tūkstošu ģimeņu Ziemassvētkiem!

Ekonomiku un dabu, liekas, esam atjaunojuši un varētu atnest ar roku – lai viņi to kompensāciju iebāz sev... azotē! Bet vai kādreiz būs iespējams kompensēt tās asaru straumes, kas izlijušas pie Ziemsvētku eglītēm mājās palikušo ģimenēs, pie skujiņas uz Vorkutas, Noriļskas, Džezkasgas un Mordāvijas lēģeros ieslodzīto neēvelētu dēļu galda barakas vidū, dūrē sažņaugtajā rokā pufaikas kabatā, pie bleķa krūzītēm cietumu kamerās?!

Tagad Baltijas valstis pašas maksā kādu simbolisku kompensāciju saviem politiski represētajiem. Mēģinot šo statusu formulēt vismaz tik pilnīgi, cik pašreizējos apstākļos iespējams. Tas ir – galīgi nepilnīgi. Jo represēti taču tika ne vien tie, kurus arestēja, spīdzināja, mērdēja cietumos, izsūtīja, nosāva! Vai viņu sievas, vīrus, tēvus, mātes, brāļus, māsas, bērnus, kuriem pie Ziemassvētku galda bija jāskatās uz tukšajiem krēsliem un jāiededz svečītes par iztrūkstošajiem ģimenes locekļiem, kādam pavērsies mute nosaukt par nerepresētiem?!

Varbūt teiksit: pilnīgi formulēt nemaz nevar – nepietiktu naudas. Tātad laikam būtu vien jāsamierinās. Ja vien reizēm neuzmāktos līdz šim neviena valsts ierēdņa neatbildēts jautājums: no kādiem ap-

cirkņiem Latvijas valsts smeļas naudu, lai kompensētu līdz ar krievu okupācijas sākumu židu kopienām atņemtos īpašumus? Varbūt viņi, tie nabaga židiņi, māk labāk pieprasīt? Jeb skaļāk blaut gvaltes? Un kāpēc viņiem atņemto

nos nenogrimtu biznesa firmu reklāmu kaudzēs, kaut mūs neapdullinātu uzmācīgā mūzika supermarketos un tirgus plačos, spožo vizuālu kalni veikalu skatlogos, reklāmas aģenturu sirēnu dziesmas telefonu klausulēs.

Bet vai kādreiz būs iespējams kompensēt tās asaru straumes, kas izlijušas pie Ziemsvētku eglītēm mājās palikušo ģimenēs, pie skujiņas uz Vorkutas, Noriļskas, Džezkasgas un Mordāvijas lēģeros ieslodzīto neēvelētu dēļu galda barakas vidū, dūrē sažņaugtajā rokā pufaikas kabatā, pie bleķa krūzītēm cietumu kamerās?!

būtu jākompensē Latvijas valstij, nevis Krievijai?! Ak, Krievija nemaksā? Nu tad jāpaciesas un jāpagaida, kamēr sāks maksāt. Tāpat kā ciešas un gaida latvieši, leiši, igauņi-bāleliņi, krievi un citi Baltijas valstīs 1940. un pēckara gados dzīvojušie aplaupītie un apdalītie!

...Varbūt tiešām būtu labāk par to vispār nedomāt? Nedomāju jau ar – parasti darbu steigā neatliek laika. Tikai tad, Ziemsvētku priekšvakarā mežā (drusku atgādināja Mordāvijas mežu siluetu) eglīti meklējot, domas tādās “vaļīgākas” bija. Uz-mācās vēlēšanās: kaut cilvēku, kas par šīm lietām aizdomājas, būtu vairāk! Kaut mēs uz neatgrieša-

Varbūt vienmēr, vai vismaz pirmssvētku laikā, derētu atsaukt atmiņā tos laikus un vietas, kad tā nav bijis. Tuvus, mīlus cilvēkus, kam nebija lemts līdz mūsu dienām nodzīvot. Kas zin’, varbūt viņi ir laimīgāki par mums! Kas zin’! Taču no tā, ka viņu nav mūsu vidū, mēs taču laimīgāki neesam... un nekad nespēsim būt. Līdz kamēr mūs pašu vairs nebūs. Tāpēc, kamēr esam, laikam būtu gudri svētku gaidās ne vien priecāties, bet arī uz kādu britiņu paklusēt. Varbūt pavisam, pavisam īsiņu. Tikai tik, draudziņ, lai viņi saprot, ka neesam viņus aizmirsuši. Varētu taču būt, ka tieši tāda ir tā kompensācija, pēc kuras viņi ilgojas visvairāk.

Ticība Dievam mūsos

Andrejs Leonovs

Sērenē

Mēs esam iztēles vergi. Dzīvi uztveram, iztēlojoties caur pieredzes, izglītības, iedzimtības... arī caur personīgās samaitātības prizmu. Dievs un Sātans šeit nav izņēmumi. Viss ir atkarīgs no cilvēka paša – no viņa attieksmes pozīcijas pret visu apkārtesošo. Un vispār spriedelēt par jēdzieniem “Dievs”, “Sātans”, kurus nevar pierādīt, nedz arī noliegt ir mulķīgi. Tas liecina par aprobežotību.

Toties, ja runājam par ticību – par ticību Dievam, tad tā mūsos ir jau no dzimšanas, vai arī nav. Šo **sakrālo mantojumu** nevar iemācīties, nedz arī ieaudzināt.

Jo tieši **DIEVS MŪSOS** (ticība tam) – tas ir iekšēji neapzināts **pamudinājums-pavēle** būt godīgiem, taisnīgiem, sirsnīgiem, nesavtīgiem, tātad būt absolūti neviltoti patiesiem ikdienas morāli-tikumiskajās izpausmēs (rī-

cībā), arī ekstremālos apstākļos (gribam tā vai ne).

Cilvēkā tā ir neapzināta morāli-tikumiska konstante. To sauc arī par kategorisko imperatīvu.

Imanuels Kants savulaik uzsvēra, ka visiem cilvēkiem ir raksturīgas iedzimtas tikumiskas jūtas (kategoriskais imperatīvs). Bet, tā kā šīs jūtas ne vienmēr pamudina cilvēku uz rīcību, kura nestu viņam labumu, izdevīgumu, tad ir jāsecina, ka pastāv kaut kāda ne šīs zemes tikumiskas rīcības motivācija, ticības jēga, un tas liek aizdomāties par mūžību, augstāko tiesu, Dievu. (I.Kants).

Tāpēc Jaunajā gadā padomāsim par cilvēkā dabiski iedzimto DIEVU (sakrālo mantojumu) – par to, cik neatlaidīgi ticam (cīnāmies) par VIŅA pastāvēšanu mūsos pašos, ikdienā saskaroties ar visa veida amoralitātes-netikumības izpausmēm. Bet galvenais – pajautāsim sev, kas tad ir **PATIESĀ TICĪBA** reālajam Dievam (mūsos)! **Sargāsim šo ticību bērnos!!!**

Un aizdomāsimies arī par apzināto reliģisko ticību – kad dzīves nepārvarētu koliziju rezultātā (caur lielām ciešanām) nododam patieso ticību **DIEVAM**

Toties, ja runājam par ticību – par ticību Dievam, tad tā mūsos ir jau no dzimšanas, vai arī nav. Šo sakrālo mantojumu nevar iemācīties, nedz arī ieaudzināt.

MŪSOS, pārtopot apzinātas ticības dogmu-baušļu vergos ar negatīvām pēctecības sekām, tādējādi paaudžu gaitās dzimtas ietvaros jau pārtransformējoties potenciālos reliģiskos un cita veida ekstrēmistos, kriminālos elementos, dažādu perversiju (amoralitātes-netikumības) iemiesojumos; no pirmatnības dievišķiem augstumiem pakāpeniski noslīdot visatbaidošākā dvēseles amoralitātes, netikumības zaņķī. Padomāsim par šo subjektīvi-apzināto ticību, šīs ticības surogāta sekām! Aizdomāsimies arī par

paaudžu morāli-tikumiskās deģenerācijas procesiem kopš pirmatnības laikiem, kā arī par Darvina “evolūcijas teoriju”, kura visdrīzāk ir radīta tāpēc,

lai cilvēce neapjēgtu visnāvējošākās problēmas sakni ticībā, šodienas pasaulei katastrofāli tuvojoties globāli-barbariskas pašnīcināšanās iespējamībai. JĀ, BEZ TICĪBAS DIEMŽEL NEVAR NEVIENS UN NEKĀDI! BET NEDRĪKST AIZMIRST ARĪ TĀDU FUNDAMENTĀLU DZĪVES AKSIOMU, KA CILVĒKA DVĒSELE IR KĀ DIVU SAVIENOTO TRAUKU SISTĒMA: JO MAZĀK (neapzināti – līdz ar to patiesi) TICĀM GAIŠAJIEM SPĒKIEM, JO VAIRĀK MŪS PĀRŅEMTUMŠIE!

Par homoseksuālā dzīvesveida propagandas atbilstību “tikumības” jēdzienam Izglītības likuma 10.¹ panta izpratnē

ATZINUMS

Dr.iur. Baiba Rudevska

Turpinājums no iepriekšējā numura

TERMINOLOĢIJA NAV JURIDISKA, BET IDEOLOĢISKA

3. “**Seksuālās orientācijas**” jeb “**dzimumorientācijas**” termins būtībā nav juridisks termins, jo tā saturs un tvērumš nekur nav skaidri definēts. Tas ir tīri ideoloģisks termins.

Lai gan Eiropas Savienības tiesību aktos un dažādu valstu likumos dažkārt tiek lietots termins “seksuālā orientācija” (jeb “dzimumorientācija”), to nevar atzīt par juridisku terminu vārda tiešajā nozīmē, jo tas nekur nav skaidri un nepārprotami definēts. Tas pats ir sakāms par terminiem “gejs”, “lesbiete”, “LGBT persona” u.tml. Visi šie termini ir ārkārtīgi izplūduši un neskaidri, jo tie var apzīmēt trīs pilnīgi dažādas realitātes: (a) noteiktu tieksmi jeb noslieci, (b) noteiktu uzvedību jeb dzīvesveidu, (c) noteiktu sabiedriski politisku ideoloģiju.

Nekad nav pilnīgi skaidrs, kurā nozīmē noteiktajā brīdī šie jēdzieni tiek lietoti. Vai, piemēram, cietumā sēdošs vīrietis, kurš, neraugoties uz savu ierasto tieksmi pret sievietēm, sāk stāties miesīgos sakaros ar tā paša dzimuma kameras biedriem, ir “LGBT persona” ar atsevišķu “seksuālo orientāciju” vai nav? Un no otras puses, vai par “LGBT personu” var nosaukt cilvēku, kuru māc tieksme pret tā paša dzimuma personām, bet kurš homoseksuālu dzīvesveidu nepieņem un principā iestājas pret to? Jāsecina, ka visa šī terminoloģija ir nevis juridiska, bet tīri ideoloģiska.¹

PRIMĀRAIS SUBJEKTS – VĪRIEŠA UN SIEVIETES PĀRIS

4. Nekādas Latvijai saistošas starptautisko tiesību normas un pat ne ECT judikatūra neuzliek Latvijai pienākumu juridiski atzīt viena dzimuma pāru kopdzīvi.

Sāksim ar to, ka lielākā daļa no *Latvijas Cilvēktiesību centra* minētajiem dokumentiem (dažādas rekomendācijas, rezolūcijas, vadlīnijas u.tml.) nesatur nekādas dalībvalstīm saistošas starptautisko

tiesību normas. Lai izvairītos no pārpratumiem (tišiem vai netišiem), ir jāatgādina, ka starptautiski tiesiskās saistības valstīm var rasties tikai no šādiem avotiem:

1) konkrētās valsts ratificētajiem starptautiskajiem līgumiem (divpusējiem un daudzpusējiem);

2) starptautisko tiesību paražām un vispārējiem principiem;

3) *ius cogens*;

4) ANO Drošības padomes lēmumiem saskaņā ar ANO Statūtiem;

5) Starptautisko tiesu un šķīrētāju nolēmumiem, bet ar šādiem nosacījumiem: a) valsts attiecīgajā starptautiskajā līgumā ir akceptējusi konkrētās tiesas jurisdikciju; b) tiesa ir lēmusi vai spriedusi savu pilnvaru robežās (tātad nav rīkojusies *ultra vires*); c) ja līgums īpaši neparedz pretējo, tad nolēmums saista tikai to valsti, pret kuru tas ir pieņemts (*inter partes*, nevis *erga omnes*).

Atgādināsim arī to, ka Latvijas Republikas Satversmes 110. panta pašreizējā redakcija (“Valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti, ģimeni, vecāku un bērna tiesības”) pilnībā atbilst spēkā esošo starptautisko cilvēktiesību līgumu un deklarāciju normām.

Atgādināsim arī to, ka Latvijas Republikas Satversmes 110. panta pašreizējā redakcija (“Valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti, ģimeni, vecāku un bērna tiesības”) pilnībā atbilst spēkā esošo starptautisko cilvēktiesību līgumu un deklarāciju normām. ANO Vispārējās Cilvēktiesību deklarācijas² 16. pants nosaka:

“1. Vīriešiem un sievietēm, kas sasnieguši pilngadību, ir tiesības bez jebkādiem ar rasi, tautību vai reliģisko pārliecību saistītiem ierobežojumiem stāties laulībā **un** dibināt ģimeni. Viņiem ir vienlīdzīgas tiesības, stājoties laulībā, laulības laikā un šķirot laulību.

2. Laulību var slēgt tikai ar abu nākamo laulāto brīvu un pilnīgu piekrišanu.

3. Ģimene ir dabiska sabiedrības pamatsūniņa, un tai ir tiesības uz sabiedrības un valsts aizsardzību.”

Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām³ 23. pants nosaka:

“1. Ģimene ir dabiska

sabiedrības pamatsūniņa, un tai ir tiesības baudīt sabiedrības un valsts aizsardzību.

2. Vīriešiem un sievietēm, kas sasnieguši laulības vecumu, ir tiesības stāties laulībā **un** tiesības nodibināt ģimeni. [...]”

Arī Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 12. pants nosaka: “*Laulības vecumu sasniegušiem vīriešiem un sievietēm ir tiesības stāties laulībā un dibināt ģimeni saskaņā ar valsts iekšējām likumu normām, kas nosaka šo tiesību izmantošanas kārtību.*”

Minēto pantu struktūra un saturs – un virpirms jau saikļa “**un**” lietošana nepārprotami rāda, ka “ģimenes nodibināšana” to izpratnē ir tieši saistīta ar vīrieša un sievietes laulību. Tādēļ ir aplams *Latvijas Cilvēktiesību centra* apgalvojums, ka “laulības un ģimenes jēdzieni ir nošķirami”.

Tālāk autore vēlas pievērst uzmanību visu iepriekš citēto normu re-

šanai Konvencijas dalībvalstīm.⁵

Runājot par ECT, lai cik tās pašreizējā judikatūra nebūtu labvēlīga LGBT ideologu tēzēm, no tās tik un tā nav iespējams izrietināt nekādu pienākumu Latvijai juridiski atzīt viendzimuma pāru attiecības un izveidot šim nolūkam kaut kādus īpašus tiesību institūtus.

2013. gada 7. novembrī ECT Lielā palāta pasludināja spriedumu lietā *Vallianatos un citi pret Grieķiju*, kurā deklarēja, ka:

a) Eiropas Cilvēktiesību konvencija neuzliek valstīm pienākumu ieviest neprecētu pāru kopdzīves regulējumu, taču b) ja valsts tomēr nolemj to ieviest, tad tā nav tiesīga noteikt to tikai attiecībā uz dažādu dzimumu pāriem; šādas “reģistrētas partnerattiecības” ir jānosaka arī viendzimuma pāriem; pretējā gadījumā ir konstatējams konvencijas 14. panta pārkāpums kopā ar 8. pantu (diskriminācija, īstenojot tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību).⁶ Uz Latviju šis spriedums nekādi nevar attiekties, jo Latvijā vispār nepastāv nekāds neprecētu pāru kopdzīves regulējums.

Savukārt 2015. gada 21. jūlijā ECT pasludināja spriedumu lietā *Oliari un citi pret Itāliju*, kurā nosprieda, ka sūdzības iesniedzēju – homoseksuāla dzīvesveida piekopēju – nespēja jebkādā veidā formalizēt savas attiecības Itālijas tiesību sistēmā pārkāpa viņu tiesības, kas garantētas Konvencijas 8. pantā. Tomēr – pat ja pieņem, ka šis spriedums patiešām ir taisīts ECT pilnvaru robežās un nav *ultra vires* –, arī tad šo spriedumu nekādi nevar attiecināt uz Latviju, jo tā motivācijas “stūrakmens” ir tas, ka Itālijas Konstitucionālā tiesa bija vairākkārt aicinājusi likumdevēju ieviest viendzimuma pāru kopdzīves regulējumu, un pēc pēdējiem sabiedriskās domas aptaujām itāļu vairākums atbalstīja šāda regulējuma ieviešanu.⁷ Latvijas gadījumā ne pirmās, ne otrās apstākļi nepastāv.

MĀCĪBAS SASKAŅĀ AR RELIĢISKO UN FILOZOFISKO PĀRLIECĪBU

5. Nepastāv nekādas “cilvēktiesības” uz svešu bērnu indoktrināciju; gluži otrādi: vecākiem ir starptautiskajos līgumos nostiprinātas tiesības uz to, lai bērnu izglītības gaitā tiktu ievērota viņu

reliģiskā un filozofiskā pārliecība.

Šeit mēs nonākam pie paša galvenā jautājuma, un proti: par kādām cilvēktiesībām vispār var būt runa Izglītības likuma 10.¹ panta kontekstā? *Latvijas Cilvēktiesību centra* minētais ECT spriedums lietā *Alekseyev pret Krieviju* vispār nekādi nav attiecināms uz mūsu aplūkojamo gadījumu: šajā lietā ECT konstatēja pieteicēja pulcēšanās brīvības pārkāpumu tādēļ, ka Krievijas iestādes bija aizliegušas viņa plānotās “geju praida” demonstrācijas un piketus. Tātad šajā lietā sūdzības iesniedzējam tika liegts publiskajā telpā paust zināmus uzskatus, uz ko viņam principā bija tiesības saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 11. (un 10.) pantu.

Tācu Izglītības likuma 10.¹ pants skar tikai attiecības izglītības iestāžu iekšienē, un nepastāv nekādas “cilvēktiesības” tikt klāt svešiem bērniem, lai sludinātu viņiem kaut kādas idejas vai sniegtu viņiem kaut kādu informāciju. Saskaņā ar Konvencijas Pirmā protokola 2. panta pirmo teikumu un Satversmes 112. panta pirmo teikumu, ikvienam ir tiesības uz izglītību (vai arī “Nevienam nedrīkst liegt tiesības uz izglītību”, kā teikts Pirmā protokola 2. pantā), taču vienīgais šo tiesību subjekts ir pats izglītojamais (skolēns), nevis skolotājs vai skola. Valsts vai pašvaldības skola un tās darbinieki valsts vārdā nodrošina izglītojamajam viņa tiesības uz izglītību; viņiem nav nekādu subjektīvu tiesību no savas puses skolēnam kaut ko mācīt. Tāpat arī nekādām organizācijām (t.sk. LGBT ideoloģiju sludinājošām) nav un nevar būt nekādas “tiesības” uz pieeju mācību iestādēm, lai tur bērniem kaut ko mācītu vai stāstītu.

Ja skolotājiem un organizācijām nekādu tamlīdzīgu tiesību nav, tad vecākiem (vai personām, kas tos atvieto: aizbildņiem utt.) gan ir starptautiski atzītas un nostiprinātas tiesības uz to, lai

viņu bērna izglītošanas procesā tiktu ievērota viņu (vecāku) reliģiskā un filozofiskā pārliecība. *Latvijas Cilvēktiesību centra* divainā kārtā ir aizmirsis pieminēt šīs cilvēktiesību normas, piemēram, Eiropas Cilvēktiesību konvencijas Pirmā protokola 2. panta otro teikumu:

“Veicot funkcijas, kurās tā uzņemas attiecībā uz izglītību un mācībām, valsts ievēro vecāku tiesības nodrošināt saviem bērniem tādu izglītību un mācības, kas ir saskaņā ar viņu reliģisko pārliecību un filozofiskajiem uzskatiem.”

Arī Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 18. panta ceturtais daļa nosaka:

“Šā pakta dalībvalstis apņemas cienīt vecāku un attiecīgos gadījumos likumīgo aizbildņu brīvību nodrošināt savu bērnu reliģisko un tikumisko audzināšanu saskaņā ar savu pārliecību.”

Arī Satversmes 110. pants daudz lakoniskākā formā uzliek valstij pienākumu garantēt “vecāku [...] tiesības”. Jāsecina, ka Izglītības likuma 10.¹ panta saturs pilnībā ievēro un nodrošina vecāku tiesības uz to, lai viņu bērniem skolā bez viņu ziņas netiktu mācītas viņu ētiskajai pārliecībai pretējās lietas.

Turpmāk vēl...

¹ Rudevska B., *op.cit.*

² Pieņemta un pasludināta ar ANO Ģenerālasamblejas 1948.g. 10. decembra rezolūciju.

³ Pieņemts 1966.g. 16. decembrī; spēkā no 1976.g. 23. marta; Latvija pievienojusies 1992.g. 24. martā.

⁴ Rudevska, B., *op.cit.*

⁵ *Schalk and Kopf v. Austria*, no. 30141/04, §§ 54-64, 24 June 2010.

⁶ *Vallianatos and Others v. Greece* [GC], nos. 29381/09 and 32684/09, §§ 70-92, 7 November 2013.

⁷ *Oliari and Others v. Italy*, nos. 18766/11, 36030/11, §§ 180-182, 21 July 2015.

DĀVIDS ATPŪŠAS

Čangladešas Joņš & Co

“Dāvids Koperfilds atpūšas,” – šādu teicienu lieto, ja kāds burvju triku ziņā pārspēj šo iluzionistu. Šoreiz tā ir mūsu valdība un Saeima. Dāvidam viens no trikiem ir tāds, kur kaut kas liels pazūd un tikpat negaidīti uzrodas pavisam citā vietā, bet neviens nesaprot, kā tas ir noticis.

Mūsu valsts spice šādu triku veic ar lielām naudas summām, kas tiek ieguldītas valstij piederošos uzņēmumos, un šīs summas parādās no nekuries, jo, kā viņi skaidro: “Valsts budžetu tas neietekmēs.”

Ja neietekmēs, tad nauda laikam birst no gaisa kā debesu manna. Tad šī nauda tiek iedota uzņēmumam “karošu” iegādei, lai šo “debess mannu” varētu labāk apēst. Taču neviens nedabū redzēt, kā tā pazūd, jo tiek apgalvots, ka, lai gan tā nes peļņu, tā tiek tērēta parādu saistību segšanai. Ieguvēji ir uzņēmuma vadība, ar to saistītie valsts ierēdņi, uzņēmumā strādājošie, uzņēmuma kreditētāji un, protams, “laimīgie” nodokļu maksātāji, kuru budžetā iemaksāto neviens nav noslaucis sava bezsaimnieciskuma apmaksai, jo nauda ir uzradusies no gaisa.

Labs triks, vienīgi atgādina padomju laikus, kad valsts norakstīja uzņēmuma parādus, neizdarīgos nomenklatūras vadošos darbiniekus pārcēla citā darbā, bet skolotāji, dakteri, pensionāri bija spiesti samierināties ar ziņu, ka tikai nākošajā piecgadē tiks celta viņu labklājība no sabiedriskajiem fondiem un varbūt par dažiem rubļiem palielināta alga un pensija.

Vecie bolševiki un viņu uzcītīgie skolnieki, lai arī studēja politekonomiju, taču tā arī nav sapratuši, ka nedz komunisms, nedz kapitālisms ar bandītu metodēm, kas tiek piesegtas ar trikiem, nav dzīvē ieviešams tā, lai normāli domājoša tauta to pieņemtu kā sabiedrības dzīves pamatu.

Par trikiem maksāt un priecāties var cirkā, bet dzīvē nevienam nav prieka, ja bez viņa ziņas kāds iztira kabatas.

Aivara Gedroica PATEICĪBA

Izsaku sirsnīgu pateicību kundzei-pensionārei, kas regulāri zvana uz LR1 (Ne)Brīvo mikrofonu un izsaka protestu pret manis nelaišanu ēterā. Tādi ļaudis dod man spēku nepagurstoši cīnīties! Labprāt ar Jums iepazītos personīgi!

Mans tel. 65428660, 28229894, adrese: a.k. 32, Daugavpils, LV 5401

Aivars Gedroics
Daugavpilī

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernētīkis-sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas
patieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
“DDD” Nr.23(349)
Sākums –
“DDD” Nr.5(331)*

Tikai galīgi naīvie varēja noticēt, ka “Gorbunova hunta” (okupācijas režīma produkts), lai kā arī publiski plātījās ar latviešu Brīvvalsts atjaunošanu, būs gatavi reāli to darīt. Latviešu Brīvvalsti bija tiesības atjaunot tikai tās dzīvajiem bijušajiem pilsoņiem, kurus pārstāvēja LR Pilsoņu kongress (PK). Bet šis PK organizatoriski bija dikti vājš, tam nebija arī sava valsts pārvaldei noderīga kadru aparāta, tāpēc tas 1990. gada 30. aprīlī palaida garām savu vienīgo iespēju atjaunot latviešu Brīvvalsti, kaut pastāvīgu nacionālistisku spiedienu uz Gorbunova huntu “neatkarības” sākumposmā izdarīja.

Arī viena vara, tās subjekts, nevar “atjaunot” otras, tās objekta, varu pār kādu objektu. Tā var vai nu atteikties no savas varas (atmest tās objektu), vai uzdāvināt to citam subjektam. Šis cits tad lems, ko ar to dāvanu darīt – pieņemt vai nepieņemt? Ja šī jaunā Augstākā Padome (AP) būtu gribējusi atjaunot bijušo latviešu Brīvvalsti, tai tūlīt (04.05.90.) pēc varas pārņemšanas vajadzēja nolikt savas varas pilnvaras un varu nodot LR Pilsoņu Kongresam. Tam savukārt bija kaut uz īsu brīdi jāatjauno spēkā LR Satversme, kā arī visi Brīvvalsts likumi un jāorganizē 5. Saeimas vēlēšanas pēc LR (latviešu Brīvvalsts) likumiem. Tad, ja PK tiešām sastāvēja tikai no bijušās LR pilsoņiem, Latvijas Republikas atjaunošanā būtu ievērota likumīgā pēctecība, un šī valsts tiesiski būtu legītima 1918. gada 18. novembra LR turpinājums.

Bet LR AP tautfrontiešiem, kuriem bija pietiekams vairākums šajā jaunajā AP un kuri varēja lietās grozīt pēc sava prāta – ai, kā gribējās pastūrēt, un viņi uzurpēja jaunās valsts varu. A.Gorbunovs to veikli izmantoja: jaunā LPSR tika pārsaukta par Latvijas Republiku, it kā atjaunotu 18. novembra valsti, kaut faktiski un tiesiski tā bija un palika tā pati vecā

LPSR. Visi tās teritorijas, LPSR robežās, pastāvīgie iemītnieki ieguva pavalstnieku statusu, un tiem pienācās un tika izsniegtas jaunās valsts pases.

Nevar aizliegt kādai jaundibinātai valstij pieņemt sev kādas bijušās valsts nosaukumu vai pat tās pamatlikumus. Taču, ja jaunā valsts bez starptautiski tiesiska pamata pasludina sevi par bijušās valsts turpinājumu un tiesību mantinieci, tad tā ir krāpniece – viltvārde. **Šī – jaunā LR – ir tāda viltus LR! Ar LTF likvidāciju šī valsts pārtop mafiozā un nokļūst Gorbunova huntas varā!**

BLEFS

“Nepilsoņu pases”, kā arī “naturalizācija pilsoņos” bija tikai veikls manevrs latviešu mulķošanai. Tāds pats kā Augstākās Padomes pārsaukšana par Saeimu vai latviešu Brīvvalsts Satversmes teksta izmantošana jaunās valsts pamatlikumam, savas **valdīšanas** nostiprināšanai to visādi “uzlabojot”. Tāpat varēja paņemt jebkuras valsts konstitūcijas tekstu, taču latviešu Brīvvalsts Satversme bija ērtāka, jo tajā latvieši ne ar vārdu pieminēti nav. Jaunā Gorbunova huntas valsts Satversme tika papildināta ar Satversmes Sapulces 1922. gadā izbrāķēto 8. nodaļu par cilvēku pamattiesībām. Tajā valsts uzņemas pienākumu IK-VIENAM (nepasakot, uz kādu cilvēku loku šīs jēdziens attiecas) nodrošināt visādas tiesības!? Tālāk pamazām no “Satversmes” tiek izdeldēta valsts neatkarības jēga, lai valsts varētu iestāties jaunās valsts apvienībā.

Kā LPSR internacionālisma pieseguma viēģes lapu Gorbunova huntas valsts Satversme piesavinās arī citus latviešu Brīvvalsts atribūtus. Šo plagiatoru nekaunība sniedzas tik tāl, ka 2018. gadā viņi gatavojas savas Viltus LR simtgades svinībām.

Valsts būtību tāda maskarāde nemainīja: tā ir latviešu un viņu paverdzinātāju – okupantu palieku – LPSR teritorijā jaundibināta valsts, un šīs komunālās kopdzīves valsts dzimšanas datums

ir 04.05.90. Tāpēc arī šī jaunā AP un Saeima ne par kādu deokupāciju un dekolonizāciju nedomāja. Taisni pretēji – tā Latvijas valsts īpašumu pacentās “taisnīgi” sadalīt: līdzīgi starp pamatiedzīvotājiem un to paverdzinātājiem.

Tāda pat latviešu mulķošana ir 1996. gada “Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju”! Aicinājums pasaules valstīm un starptautiskām organizācijām **palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas** ir tīrākais blefs. Vara, kas “sēž” šajā teritorijā un izmanto okupantus un kolonizatorus kā savu politisko bāzi, aicina citus nodarboties ar šīs teritorijas attīrīšanu no okupācijas sekām!? Līdzīgā veidā var aicināt palīdzēt jebkurai pasaules teritorijai likvidēt okupācijas sekas.

Nekādu nelegālu, nekādu okupantu un kolonizatoru šajā jaunajā valstī tiesiski vairs nebija, kaut gan Latvijas teritorijā bija. Tāpēc arī jaunās varas pārstāvji pasaules forumos, ANO u.c., ne par kādām deokupācijām un dekolonizācijām nerunā, jo neviens šo jauno valsti nav ne okupējis, ne kolonizējis. Kādu tautu tad Apvienoto Nāciju Organizācijā šodien pārstāv mūsu jaunās varas pārstāvji? Un, ja šīs valsts parlaments aicina citus palīdzēt Latvijas teritorijā likvidēt okupācijas sekas, tad vienīgais loģiskais izskaidrojums šim paradoksam ir, ka šī jaunā valsts pati ir okupējusi Latviju!?

Turpmāk vēl...

BOĻŠEVIKIEM – proletariāts; LIBERĀĻIEM – pilsoniskā sabiedrība

Turpinājums no 2. lpp.

Vai demokrātiskā sabiedrībā ir vēl kaut kas palicis no pamattiesībām, ko ir vērts uzzināt? Vai arī visi tie, kuri to vēlas, ir tikai un vienīgi naida kurinātāji, ekstrēmisti, separātisti, fašisti, kas pelnījuši vienīgi linča tiesu – labākajā gadījumā “troiku”?

16. novembrī TV rīta intervijās dzirdēju patiešām saprātīgu un gudru cilvēku vērtējumus par notikumiem Prīrijā un Francijā. Kā smags slogs no pleciem noslidēja, klausoties Leona Taivāna un Jāņa Priedes vērtējumu par islāmistu iespējamo ietekmi pret liberālās demokrātijas pilnīgu nespēju, kas sakņojas LD motivācijas vājumā, teiktu pat – bezcerībā, ko viņi paši divainā kārtā ir iznīcinājuši, veidodami pēc bolševiku parauga pilsonisko sabiedrību.